

Rugăciunea
din pântec

Femeia *înțeleaptă*

Sezonul **recunoștinței**

Colectivul de redacție *SUFLET DE FEMEIE* vă mulțumește!

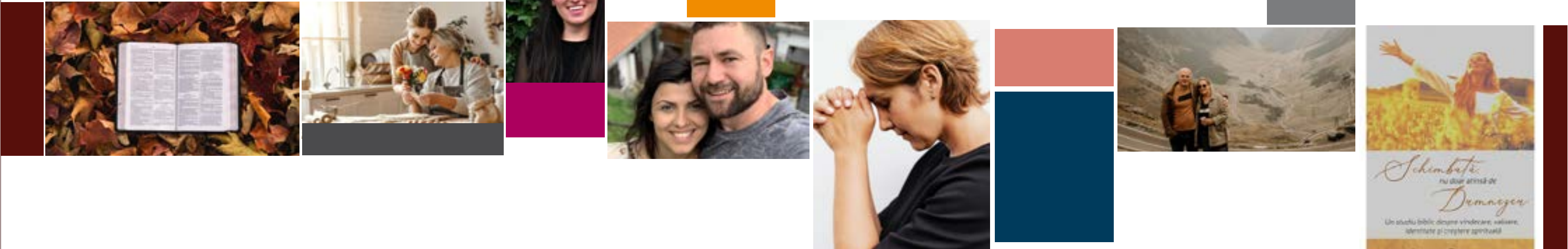
Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie," nu ar fi ajuns la numărul 44 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: **contact@sufletdefemeie.ro**
Fundatia Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO21BRMA0330033872400000

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

CUPRINS

- 6

CUM STAI CU CREDINȚA
DANA DAN
- 8

PRIORITATE DE GRADUL o
VALERICA STRTUBERT
- 10

ÎNVĂLUITĂ ÎN DRAGOSTEA LUI
ANA-RODICA BLĂJAN
- 11

RUGĂCIUNEA DIN PÂNTEC
DANIELLA PINTICAN
- 12

NICIODATĂ SINGUR
EMANUELA MICLEA
- 14

SOACRE ȘI NURORI
CORINA ȘANDOR
- 16

SEZONUL RECUNOȘTINȚEI
CARMEN MĂRIUCA GLIGA
- 18

SCHIMBĂ-ȚI LUMEA
RODICA BACIU
- 20

PODUL DINTRE GENERAȚII
CRISTINA CIURARIU-GLIGA
- 22

FEMEIA ÎNȚELEAPTĂ
MIA POP
- 24

CÂND SUNT SLAB, ATUNCI SUNT TARE
ANDREEA ROXANA SCHINTEIE
- 26

VASE MURDARE ȘI GÂNDURI PRĂFUITE
VALERICA STRUBERT
- 28

ADAM ȘI EVA
MARIANA LAZĂR (DVORZSIK)
- 29

COPILEI MELE
LIDIA DUCIUC
- 30

DINCOLO DE APARENȚE
MAGDALENA CIUPE
- 32

FĂ-ȚI TIMPAZI
DIANA ȘTEFĂNESCU
- 33

OBOSE, DAR NU BIRUITE ÎN AȘTEPTARE
CLAUDIA T.
- 34

RUGĂCIUNE PENTRU NOI
LIDIA ALDEA
- 36

CREAȚI DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA LUI
RODICA MALOS
- 38

SCHIMBATĂ, NU DOAR ATINSĂ DE DUMNEZEU
RODICA MALOS
- 40

BUCURIA MÂNTUIIRII
TURNER ZORITA

Colectivul de redacție:	Design
Rodica Baci BISERICA "Emanuel", Târgu-Mureș	Luciana Sand
Mia Pop Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș	Corectură și redactare
Lidia Aldea Biserica "Bethel", Târgu Mureș	Lidia Aldea
Natalia Zsoldos Biserica "Emanuel", Târgu Mureș	Lidia Bleahu
Ruxandra Petrina Biserica "Harvest", Târgu-Mureș	
Luciana Sand Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș	
Lidia Bleahu Biserica "Harul", Târgu Mureș	

Photo credit coperta față/spate: *Luiza Todea Photography*
facebook/luizatodeaphotography

Ca să fii bucuros trebuie să ai credință, să fii mulțumit cu ce ai, să-i fi iertat pe cei ce ți-au greșit.

Dacă vei găsi un răspuns care să alunge frica, nemulțumirea, neiertarea, atunci ai alungat orice umbră de întristare, atunci poți fi bucuros. Atunci ești o sursă de energie pentru cei din jurul tău, ești lider, un om cu influență.

Cum să te verifici dacă ești pe calea cea bună? Măsoară-ți nivelul bucuriei.

Dacă încă te mai victimizezi, dacă nu ai iertat, dacă mai ai temeri, frustrări, îngrijorări sau nemulțumiri NU poți fi bucuros. Lipsa bucuriei atrage lipsa pasiunii pentru activitățile în care ești implicat, atrage suspiciunile celor din jur.

Pierzi influența, pierzi autoritatea, pierzi oamenii din jurul tău. Când nu te mai bucuri, nu mai vezi soluțiile, nu mai vezi meritele oamenilor de lângă ține și subapreciezi ajutorul lui Dumnezeu.

În jurul tău înfloresc florile, crește iarba, zboară și cântă păsările, ce ai făcut tu pentru toate acestea? Poți să faci ceva: să te bucuri! Fii parte a lucrării lui Dumnezeu bucurându-te de ceea ce a creat El. Nu tu ești în centrul universului, ci El, bucură-te de ceea ce a făcut.

Tot așa se întâmplă și în contextul familial, sau în biserică sau la locul de muncă. Zilnic se produc lucruri bune, apar rezultatele muncii, oamenii se dezvoltă profesional sau familial sau spiritual, cine este eroul? Nicidecum tu, nicidecum eu! Dacă nu putem înflori o floare, cu atât mai mult nu putem schimba un om! Dumnezeu face toate acestea și El se bucură să ne implice câte puțin și pe noi.

Deci, se cuvine să ne bucurăm că se întâmplă lucruri bune în jurul nostru și că suntem și noi parte. "Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!" (Filipeni 4:4), ne spune sfântul Apostol Pavel, pe când se afla "pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos" (Filipeni 1:14).

În ciuda greutăților pe care le avea de suportat el rămâne un exemplu puternic pentru noi prin atitudinea de biruitor pe care o are și prin pasiunea pentru Dumnezeu. Iată ce spune Pavel: "Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura" (Filipeni 1:18).

Vedem în acest tablou din cartea Filipeni împlinirea unei promisiuni făcute de Domnul Isus Hristos:

"Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura." Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El." (Ioan 7:38-39 VDC)

Iată un personaj biblic, Sfântul Apostol Pavel care ne demonstrează că bucuria nu depinde de ce se întâmplă în jur, ci de ceea ce avem în inimă. Generatotul bucuriei este Duhul Sfânt care este darul lui Dumnezeu și care produce în noi cele mai mari comori:

"Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege." (Galateni 5:22).

Încărcate de Duhul Sfânt cu aceste roade, vom putea face față cu succes oricărei situații cu care ne vom confrunta, știind că BUCURIA e și cea mai strălucitoare podoba și cea mai puternică armă.

**Eu aleg de azi să mă bucur!
Tu ce vei face?**

Rodica Baciu

"Bucurați-vă totdeauna în Domnul!
Iarăși zic:
Bucurați-vă!
Filipeni 4:4

cum stai cu *credința?*

Eram zilele trecute în fața unui cabinet medical, cu inima cât un purice, urmau niște investigații nu tocmai placute...

Așteptam să fiu chemată și mă rugam. Mă rugasem toată săptămâna, și înainte m-am rugat, dar nu aveam niciun răspuns. Nimic! Parcă cerul era închis și nu era nicio soluție, doar așteptare, o așteptare groasă, dincolo de care nu eram în stare să văd.

Simțeam că totul s-a oprit, nu mai mișcă nimic, timpul se scurgea atât de încet, dar hotărât, clipă cu clipă.

În asemenea momente ai în jur oameni care încearcă să te încurajeze, chiar se roagă pentru tine, dar simți și în ei aceeași așteptare înfrigurată.

Ești creștină, ești copilul Domnului, îmi spuneam, El are grijă, sigur va fi totul bine...dar nu simțeam asta. Te aștepti ca atunci când ești în frământări, în încercări, să-l simți pe Domnul aproape, să treci cu El prin vale dar uneori e chiar vale pustie, goală. Te zbați să răzbați cumva, strigi la Domnul...

Și-apoi, dintr-o dată, o întrebare: „Cum stai cu credința?”
“Oooo, răspund, bine, Doamne! Mă rog, citesc, slujesc în biserică, vorbesc cu Tine, e ok cred!”

Nu, nu, aceeași întrebare: „Cum stai cu credința ADEVĂRATĂ?”

Care credința ADEVĂRATĂ? Credința e una. Evrei 11:1
“Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”

Știu versetul ăsta, zic! Știu multe despre credință! De-atâtea ori am stat în credință, bazându-mă doar pe Tine și-am biruit!

Dintr-o dată am înțeles: știam multe despre credință, știam versete, dar de data aceasta în inima mea era îndoiala, nu era „încredere neclintită” și nici „puternică încredințare”.

O, Doamne, cum am ajuns aici? Am văzut de atâtea ori Mâna Ta la lucru în viața mea și...am uitat, am uitat cât de credincios ești Tu, am uitat cât de mare e iubirea Ta!

Cum m-am putut lăsa târâtă în necredință?! Nu știu! Cred că uneori obosești sau intri într-o rutină, dar viața cu Domnul, cu Duhul Sfânt, nu este o rutină! Cândva am cerut Domnului să nu treacă nicio zi fără să aud glasul Lui, nu doar să mă rog, să citesc, să vorbesc cu Domnul, ci să ascult ce are El de spus, să nu mă las până nu stau de vorbă cu Tata.

M-am pocăit de necredința mea.

M-a chemat asistenta în cabinet, investigații... Răspuns? Peste 6 luni trebuie să revin la investigații. Și eu ce fac 6 luni? Iar aștept? Iar mă lupt?

O, Doamne, cum am ajuns aici? Am văzut de atâtea ori Mâna Ta la lucru în viața mea și...am uitat, am uitat cât de credincios ești Tu, am uitat cât de mare e iubirea Ta!

Era un cântec: „Sunt ca un praf bătut de vânt, ce se-ntoarce pe pământ, fără Tine, Domnul meu”.

Cât de ușor ne clătinăm, cât de ușor uităm cine e de partea noastră!

Ce faci când nu știi ce să faci?!

Continui să te rog, continui să bați, să ceri, să crezi, nu există altfel de final.

Obosim, cădem, da, e-adevărat, dar asta face parte din umblarea noastră cu Domnul.

E o școală, dăm examene, uneori picăm și-atunci mai trebuie să-l mai dăm încă o dată. Și când trecem examenul ne trezim că-l mai dăm încă o dată, îmbracat în altă haină, dar în esență este același test.

Mi-am îmbracat sufletul în tihnă
Și m-am ținut cu palmele spre cer,
Mi-am sprijinit piciorul pe o Stâncă
Și mi-am permis să fiu liber.

Domnul să fie laudat pentru că El are înțelepciune, dragoste și îndelungă răbdare cu noi!

Luptă-te lupta cea bună a credinței! (1 Timotei 6:12)

Dana Dan

Umanitatea trăiește astăzi zile când la nivel global își reasează și reafirmă prioritățile, unele considerate acum mai prioritare altora. La nivel de individ lucrurile nu stau diferit, căci fiecare avem prioritățile noastre în această viață, dar indiferent de abordările la nivel global sau individual, avem nevoi și priorități comune, ca de exemplu: hrana – indispensabilă existenței, sănătatea – că-i mai bună decât toate, relații de pace – fără de care am fi într-un continuu război, distrugere și moarte. Pentru mulți semeni ai noștri, nevoile sunt însă un motiv de stres, de extenuare, de frustrare, de luptă.

Dar, ca și creștini, am învățat că e important să aducem la cunoștința lui Dumnezeu toate nevoile noastre (Filipeni 4:6), de care uneori ne simțim împovărați. Când Domnul Isus i-a învățat pe ucenici cum să se roage, le-a dat diferite repere și un model de rugăciune – Tatăl Nostru care încorporează câteva domenii majore ale existenței noastre:

Nevoile existențiale – „Pâinea noastră cea de toate zilele”

Relațiile cu semenii – „Precum și noi iertăm celor care ne-au greșit”

Nevoia izbăvirii de Cel Rău – „ci ne izbăvește de Cel Rău”

Aceste trei domenii însumează nu doar realități care ne afectează în mod direct și profund, ci sunt priorități existențiale pe care le prezentăm înaintea Tatălui Ceresc în aproape toate rugăciunile.

În mod frecvent îi cerem lui Dumnezeu să intervină în diverse nevoi curente de sănătate, loc de muncă, afaceri, finanțe, locuință sau alte necesități ale vieții moderne. Ne rugăm pentru cei cu care suntem în relație la diferite nivele cât și pentru problemele ce apar în aceste relații care de multe ori se dovedesc provocatoare.

În rugăciunile noastre îi cerem Tatălui Ceresc să ne izbăvească din diferitele curse ale Celui Rău, atunci când și dacă realizăm împresurarea întunericului.

În Cuvântul Său, Mântuitorul ne-a spus că toate aceste nevoi sau priorități sunt justificate înaintea Tatălui Ceresc care dorește de altfel să se implice în toate aspectele vieții noastre.

Dar, în modelul de rugăciune Tatăl Nostru, la rândul Lui, Domnul așează și afirmă prioritățile învățându-i pe ucenici că, indiferent cât de stringente sau prioritare ne sunt nevoile, să le subordonăm în rugăciunile noastre unei alte priorități, Împărăția lui Dumnezeu, pe care am numit-o prioritatea de gradul zero! Vie Împărăția Ta!

Dar, de ce ar trebui să chemăm Împărăția Lui să vină când, Hristos a declarat că ea deja s-a apropiat (Matei 4:17)? Până când Domnul se va întoarce pe pământ ca să instaureze în mod plenar Împărăția lui Dumnezeu peste tot ceea ce prin creație este de drept al Lui, i-a instruit pe urmașii Săi să cheme și să declare în avans împlinirea acestui act măreț. Însă doar acel eveniment escatologic îl avea Domnul în vedere atunci când a enunțat Împărăția lui Dumnezeu ca și pe o prioritate de gradul zero?

Domnul a mai spus că, Împărăția Cerurilor nu doar s-a apropiat, ci ea este în inima noastră, a celor care cred! Credincioșii născuți din nou, care poartă Împărăția în inima lor, doresc la rândul lor ca orice făptură, teritoriu și domeniu să ajungă sub guvernarea și influența totală a lui Dumnezeu Împăratul. Dar până când acest lucru va fi împlinit pe deplin, cum vine Împărăția lui Dumnezeu sau cum este

ea instaurată într-un loc în dispensația în care trăim acum? Partea a doua a versetului din Matei 6:10 clarifică, prin voia Lui care se împlinește – facă-se voia Ta.

Despre a fi parte din Împărăție, Domnul ne spune în Matei 7:10 că, “Nu orișicine Îmi zice Doamne, Doamne, va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Iar în Ioan 9:31, dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă.

Când un suveran spune un cuvânt, el își exprimă voia, iar voia suveranului nu este negociabilă, este lege. Ca urmare, Împărăția lui Dumnezeu este în inima mea când Cuvântul Lui este lege pentru mine, îl strâng în inima mea și apoi împlinesc voia Lui din toată inima.

De la începutul creației, Domnul își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui (2 Cronici 16:9).

Ca și creștin, poate că știu ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său, am citit, am auzit, am informația necesară, dar cu toate acestea, se poate ca inima să nu-mi fie în întregime aliniată voii Sale. Experiența profetului Iona trimis de Dumnezeu cu un mesaj pentru locuitorii cetății Ninive este un astfel de exemplu. Deși Iona știa cine este Dumnezeu și care este voia Lui, inima sa nu a fost de-a-ntregul supusă voii lui Dumnezeu. În cartea Iona (4:2), el spune: „...știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău, dar tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Când profetul Iona a ales să-și urmeze voința proprie a intrat în contradicție cu caracterul divin, cu modul în care Dumnezeu dorea să-Și manifeste slava, a intrat în conflict cu voia Lui.

În relație cu Dumnezeu și Împărăția Lui, nu mă pot amăgi cu faptul că am

auzit destule predici, am citit toată Biblia, am participat chiar și la conferințe și seminarii pe teme biblice.

Voia Suveranului – Cuvântul Lui nu este doar o informație pe care să o arhivez într-unul din folderele memoriei. Ca și credincios, este vital să dau toată atenția și tot creditul Cuvântului voii Sale pentru că este generator de credință, și are în El puterea de a transforma mintea și viața mea. Ca fiu și fiică a Tatălui Ceresc, declarațiile mele sunt nu doar adevăruri teologice corecte, ci Adevărul pe care îl asimilez, căruia mă supun, este etalonul după care îmi înoiesc gândirea, atitudinea, fapta.

Eu nu doar voi chema voia Lui, ci voi căuta să o împlinesc Dumnezeu. Astfel, Împărăția Lui, influența Lui este prezentă în mine și prin mine, iar toate nevoile / prioritățile mele le voi subordona de bună voie priorității Împărăției.

Toți cei care purtăm Împărăția în inima noastră, chemăm voia Tatălui Ceresc să se manifeste într-un mediu ostil în care există o confruntare evidentă între două împărății, cea a luminii și cea a întunericului. Când privim din această perspectivă la nevoile, bolile, lipsurile și luptele noastre, realizăm că ele nu sunt problema în sine, ci mai degrabă sunt simptome ale unei cauze mai mari: nevoia după influența și stăpânirea lui Dumnezeu, după Împărăția Lui. Aceasta este prioritatea de gradul zero căreia îi sunt subordonate toate celelalte priorități umane – Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta!

Valerica Strubert
autor de carte creștină

Învăluită în dragostea Lui

L-am urmărit cum o privea. Era petrecerea surpriză de baby-shower a fiicei lui care urma să aibă un băiețel, iar el, un nepotel. O privea cu atâta dragoste, emoție și mândrie. Chiar dacă fiica lui era acum căsătorită, viitoare mămică, pentru el, ea era tot prințesa lui, fetița lui preaiubită.

Acea privire plină de dragoste m-a dus cu gândul la tatăl meu, la felul în care mă privea, la modul cum mă simțeam în prezența Lui: iubită, unică, prețuită, valoroasă. Era mândru de mine. Chiar dacă tatăl meu nu mai este printre noi, eu sunt, în continuare, privită cu aceeași privire plină de dragoste de către Tatăl meu ceresc. Sunt privită în fiecare zi, în fiecare clipă. Chiar dacă am impresia că nimeni nu mă vede, de fapt, sunt urmărită îndeaproape cu privirea.

*Sunt prințesa Lui.
Sunt fiica Lui preaiubită.
Tatăl meu ceresc îmi dorește prezența.
Și acolo în prezența Lui sunt învăluită și copleșită de dragostea Lui.*

O dragoste fără condiții, o dragoste perfectă. Importanța lucrurilor trecătoare pălește. Temerile mele se risipesc. Întrebările primesc răspuns. Nu mai simt nevoia de atâtea răspunsuri. Sunt înțeleasă. El mă cunoaște pe deplin. Îmi știe bucuriile, înfrângerile și neputințele. Îmi știe zbaterea și dorințele. Știe că mă străduiesc, îmi vede eforturile. Și chiar dacă parcă nimeni nu le vede, El le vede.

Îndoiala și amărăciunea sunt îndepărtate. Regretele se liniștesc. Sunt suficientă. El este cel care răscumpără vremea pentru mine. Pentru că am preț în ochii Lui și mă iubește, dă oameni pentru mine și popoare pentru viața mea. El îmi pregătește noi oportunități și îmi pune noi vise în inimă. Îmi știe trecutul și viitorul. Îmi știe prezentul. Mă ia în brațe și îmi șoptește să calc pe urmele Lui. Calea ce se așterne înaintea mea este netezită. Curajul și credința îmi cresc. Cu El voi învinge și de data asta. Îmi aliniez cuvintele la Cuvântul Lui și rostesc cuvintele credinței peste viața mea.

Asta se întâmplă când stau în prezența Tatălui meu ceresc. Îmi amintesc cine sunt și pășesc înainte ca o fiică de Rege.

Rugăciunea din pântec

Mă uit la ecograf și văd aceste 2 mânuțe împreunate ca pentru rugăciune și îmi dau seama tot mai mult că Bunătatea lui Dumnezeu este mare!

A fi mamă e ceva deosebit. Ce rugăciune ar putea să aibă un bebeluș în uterul mamei?

Primul cuvânt ar fi: Mulțumesc! Și câte motive nu are să mulțumească? "Încă din prima săptămână când mă hotărâsc în care colțisor al uterului să mă implantez, simt căldura mamei.

În următoarele 2 săptămâni urmez să aduc o bucurie imensă, mami și tati pot să-mi asculte bătăile inimii, curg lacrimi de bucurie. Wow! Am 3-4 mm și deja aduc atât de multă bucurie?

Cresc și tot cresc, îmi apar mânuțe, piciorușe, degețele și învăț să sar. Mă antrenez pentru momentul când mami o să simtă cum mișc. Între timp mami e tot mai bulversată de la hormonii de sarcină, are grețuri, vărsături....

Mulțumesc mami că sunt într-un loc atât de cald și plăcut. E mult confort, ascult cea mai bună muzică - bătăile inimii tale, simt fiecare emoție a ta și continui să cresc.

Mai aud că te trezești de 3-4 ori pe noapte să mergi la toaletă, dar eu tot bine mă simt și simt cât de imensă e dragostea ta. Din momentul în care fac presiune pe vezică și te trimit la toaletă până în momentul în care îți împing acidul din stomac pe gât tot mă mângâi și mă aștepti în brațele tale.

Îmi merge foarte bine aici, inima ta o simt și ador să stau lângă ea. Inima ta, inima ta de mamă bună.

Wow ce frumoasă poate fi inima unei mame.

Din interior o aud extraordinar, îmi transmite toată iubirea. Aștept să o simt și din exterior când mă vei ține pe brațele tale harnice.

Sunt nopți în care eu simt să mă joc mai mult, să dau din piciorușe, din mânuțe, da sunt eu și fac lucrul acesta de bucurie că îți aud inima. Tu stai și mă mângâi, dar eu nu-mi dau seama că tu vrei să dormi. Mă sprijin pe intestine, câteodată îți mai dau la ficat și totuși mă mângâi și inima ta îmi transmite dragoste. Tot ce simt în jur e o inimă ce bate și multă dragoste. Cum să nu fiu mulțumitor lui Dumnezeu pentru așa o inimă? Inima de Mamă, cea mai bună muzică pe care pot crește".

Da, țin mânuțele adunate în semn de mulțumire!

Mamele sunt atât de frumoase din interior.

Daniella Pintican
Medic Specialist
obstetrica-ginecologie,
Cluj-Napoca

Niciodată singur!

Un nou început, un nou an școlar, o nouă provocare... Emoțiile și pregătirile unui nou an ne umbresc bucuria unui nou început. Pe lângă multe greutăți ale fiecărui început, suntem împreună împotriva unei pandemii. Oricât de grele ar fi vremurile promisiunea rămâne valabilă: "Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi." Evrei 13:5b.

După vacanța mare, alături de familie/bunici/prieteni vine momentul reîntâlnirii cu colegii. Întrebarea care stăruie în gândul părinților este: „Cum să pregătim copilul pentru noul an școlar?”. Tranziția spre creșă/grădiniță/ciclu primar sau gimnazial este o etapă plină de emoții pentru aproape orice copil. Pentru unii poate fi prima dată când va rămâne singur sau pentru prima dată când băiețelul/fetița va face parte dintr-un grup unde va trebui să împartă, să asculte, să înțeleagă că nu mai este el în mediul familial în care a crescut.

Ajută-ți copilul să treacă cu bine de prima zi de școală, iar în cazul în care nu este primul an de studii, reamintește-i copilului tău că școala este locul unde își poate revedea vechii prieteni, unde poate să interacționeze cu foarte multă lume și să-și facă prieteni noi.

Permiteți-mi să vă întâmpin cu multă dragoste prin câteva sfaturi practice:

1. Copilul este un bulgăr de aur, iar prelucrarea lui nu se poate face fără implicare continuă a părinților la fiecare etapă a vieții „Învăța pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea”. Prov 22:6

2. Reușita școlară ține de capacitatea copilului de a se concentra și de a lucra prin intermediul sarcinilor pe o perioadă nedeterminată, să reziste la un program strict, să-și gestioneze timpul, să lucreze în mod independent, să-și controleze impulsurile și emoțiile. Acest aspect are o reușită mai mare dacă cel puțin cu o săptămână înainte de începerea școlii, fiecare copil are un program/orar pentru fiecare zi.

3. Un alt aspect important este somnul suficient. Copiii și adolescenții au nevoie de 9 ore de somn. Este bine să setați alarma în fiecare zi la aceeași oră și nu doar dimineața – la trezire, dar și seara – la culcare, iar acest lucru să fie treptat. Nu uitați de somnul de după-amiază. Somnul joacă un rol esențial în dezvoltarea neurocognitivă și emoțională a copiilor.

4. Fiecare copil are așteptări și temeri în raport cu noul an școlar, discutați cu ei despre ele. Sunteți cea mai apropiată persoană de copilul dumneavoastră, de aceea el trebuie să știe că poate avea încredere în dumneavoastră, dar peste toate trebuie să își reamintească că Dumnezeu este cu el în fiecare zi.

Încurajați-l să vă povestească despre toate temerile lui și încercați să găsiți soluții pentru ameliorarea acestor temeri. Puteți învăța un verset/cântecel/poezie, sau puteți apela la un desen prin care să își exprime ceea ce simte, ori puteți crea povești. Învățați-l pe copil mai degrabă frica de Domnul: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul și știința sfinților este priceperea” Prov 9:10

Vă recomand să-i faceți cunoștință copilului cu profesorul său, chiar dacă lucrul acesta este mai greu în această perioadă de pandemie. Puteți să chemați cadrul didactic acasă, astfel, micuțul va câștiga mai multă încredere, fiind în mediul pe care îl cunoaște.

5. Când copiii se simt bine la grădiniță/școală, vor tinde să povestească singuri despre cum a decurs ziua, ce au învățat, ce le-a plăcut cel mai mult, ce năzbâtii au făcut colegii, etc. Dacă nu se întâmplă astfel, poate fi un indicator că ceva nu este în regulă.

6. Parcurgeți drumul spre grădiniță/școală împreună cu copilul înaintea începerii școlii și discutați despre cum i-ar plăcea să parcurgă acest drum, despre cum își dorește el să fie la grădiniță/școală cât și cum i-ar plăcea să arate clasa, astfel încât să îi fie sedimentată dorința și curiozitatea de a vedea cum o să fie la grădiniță/școală.

7. Creați contexte noi de socializare pentru copil, fie că mergeți într-un alt spațiu de joacă, fie că mergeți la o altă biserică unde întâlnește copii de vârsta lui. Acestea îl ajută pe copil să își dezvolte abilitatea de socializare și cooperare cu alți copii.

4. Citiți copilului diferite reviste, cărți din diferite domenii, nu vă bazați doar pe un domeniu. În momentul de socializare să își poată găsi cu ușurință prieteni. Copii care au doar un domeniu preferat, cum e domeniul dinozaurilor sau a personajelor preferate din desene, se integrează mai greu decât ceilalți.

5. Așează-i în ghiozdan un obiect/jucărie preferată sau chiar poza cu familia care să îi reamintească că este iubit.

În acest proces de adaptare trebuie să aveți răbdare, lacrimile nu vor dispărea de tot, iar zilele în care nu o să dorească să meargă la grădiniță/școală nu o să fie puține, dar dacă veți pune în practică aceste idei, cu siguranță vei reuși să îl influențezi pozitiv și se va putea adapta mai ușor la grădiniță/școală.

Alături de eforturile umane, (la început de drum, dar și în fața provocărilor inerente) ajutorul și sursa de înțelepciune se găsesc pe genunchi, în rugăciune, și hrănirea zilnică din izvorul nesecat a Cuvântului. Vă reamintesc că nu suntem singuri, Dumnezeu este alături de noi, cadrele didactice suntem alături de părinții, părinții sunt alături uni de alți și părinții alături de copii, iar unitatea întotdeauna o să aibă rezultate bune.

Acestea sunt câteva îndrumări simple în pregătirea copilului pentru grădiniță/școală, având ca scop integrarea într-un mod natural într-o nouă etapă a vieții de școlar și nu uitați: noi nu suntem singuri niciodată.

Emanuela Miclea,
Profesor pentru învățământ preșcolar
Liceul Teoretic Creștin PRO DEO, Cluj-Napoca

Oricât de grele
ar fi vremurile
promisiunea
rămâne valabilă:
**“Nicidecum n-am să te
las, cu nici un chip
nu te voi părăsi.”**

Evrei 13:5b.

Soacre și nurori

*A fi sau a nu fi o soacră acră
sau de ce tind soacrele să fie acre și nurorile nesuferite*

De ce or fi soacrele acre și de ce mamele băieților, în special, devin chiar amare odată cu trecerea timpului? Desigur e o generalizare, căci nu toate soacrele sunt rele. Și totuși... Fiecare mamă se roagă pentru copiii ei să se căsătorească, căci așa e rânduiala și mersul firesc al lucrurilor, nu-i așa? Totuși nicio tânără parcă, nu e destul de bună pentru odorul ei. Cu ginerii parcă e mai ușor, dar când vine vorba de nurori dragostea nemăsurată a mamei pentru băiatul ei se transformă în gelozie, egoism și autocompătimitate. Tema nu e nouă și pare de când lumea și pământul, iar nurorile se plâng mereu de acreala soacrelor.

Ion Creangă în bine cunoscuta poveste „Soacra cu trei nurori” scrie o fișă a postului pentru soacre, neegalată până azi:

*„Soacră, soacră, poamă acră,
De te-ai coace cât te-ai coace,
Dulce tot nu te-i mai face.
De te-ai coace toată toamna,
Ești mai acră decât coarna./
De te-ai coace-un an și-o vară,/*
Tot ești acra și amară”.

În volumul „În șalvari și cu ișlic” o incursiune în lumea românească de altădată, Constanța Vintilă-Ghiulescu, cercetător la Institutul de Istorie „Nicolae Iorga”, scrie: „Multe dintre jalbele adresate Mitropolitului invocă, drept motiv de separare,

intervențiile părinților în viața de zi cu zi a noului cuplu”. Se pare că tot soacra era de vină. Astăzi, un divorț din opt se datorează unei soacre rele. În India lucrurile sunt chiar mai dramatice, existând în unele penitenciare o aripă a soacrelor criminale care și-au ucis nurorile. Pare de necrezut!

Am căutat în Biblie referințe despre socri și soacre și spre bucuria mea i-am găsit pe letro, socrul lui Moise și pe Naomi, soacra lui Rut, ca exemple de bune practici. Ambii își asumă rolul social ca socri cu multă înțelepciune. În pofida tuturor exemplelor rele pe care le întâlnim azi și cu siguranță și atunci, cum trebuie să fi fost Naomi ca soacră, astfel încât nurorile au vrut să o urmeze, văduve fiind, iar Rut chiar a făcut-o? Cum trebuie să fi fost letro, ca socru al lui Moise, cel călăuzit de Dumnezeu în mod direct, de a ascultat de sfatul socrului său și l-a pus în aplicare.

Totuși nenumărate-le exemple negative de soacre – mame de băieți – m-au determinat să abordez subiectul din această perspectivă. Pare-se că mamele de băieți sunt mai aspre ca soacre pentru nurorile lor, decât mamele de fete pentru gineri. Dacă ar fi să facem o clasificare a soacrelor le-am putea împărți în: cea care nu obosește să dea sfaturi, deși nimeni nu i le cere; cea veșnic nemulțumită și cicălitoare; cea plângăcioasă și manipulativă și soacra bună, evident, chiar dacă pare o contradicție în termeni (so-acră). Iar o clasificare a nurorilor: cea arogantă și nesuferită, care intră în familia soțului cu prejudecăți și își impune punctul de vedere cu orice preț, chiar cu prețul despărțirii soțului de familia lui de origine; cea obedientă și fără opinii, care se lasă călcată în picioare, cu prețul unei suferințe emoționale de lungă durată; nora vicleană și ipocrită care va exploata bunăvoința socrilor și desigur nora cea bună care se integrează în familia soțului și își tratează socri cu respect, dragoste și înțelegere.

De ce tind soacrele să fie acre, nurorile nesuferite și cam ce ar trebui să facă fiecare?

Anticiparea negativă.

Atât soacra, cât și nora pleacă de la ideea că n-o să se înțeleagă niciodată și decid că trebuie să-și impună punctul de vedere. Dacă pornești de la ideea că soacra e rea, urâtă și nesuferită sau că nora vine să fure băiatul,

că nu-i gospodină, nu are grijă de fiul său și nu știe să gătească, nu se poate să ai o relație bună cu ea. Trebuie să-i dăm ocazia persoanei de lângă noi să dovedească faptul că nu e așa cum o percepem, că oricine are calități și defecte, că suntem diferiți, iar comunicarea într-un duh blând și înțelegător este cheia.

Soacra și nora ajung să împartă același bărbat, copilul ei vs. soțul nurorii și inevitabil, se pare, apare gelozia. „Mamele de băieți se văd în concurență cu o femeie care le-a cucerit copilul fără să facă toate eforturile pe care ea însăși le-a făcut de-a lungul timpului”, opinează unii psihoterapeuți cu experiență. Copiii ne sunt dați de Dumnezeu pentru o vreme ca să-i creștem și să-i pregătim pentru viață, ca să își poată lua zborul sănătoși emoțional și spiritual. Dacă o mamă și-a crescut băiatul dependent emoțional de ea, îi va fi foarte greu să se desprindă de el, și orice pretendență la mâna fiului va fi o amenințare. Fiecare mamă, ca femeie, a luat la rândul ei fiul unei alte femei-mame, dar când vine vorba de propriul fiu tinde să uite acest aspect. Așa că textul biblic care menționează că omul va lăsa pe tatăl său și pe mama sa (Geneza 2: 24), se aplică și soacrelor, adică și mama va trebui să lase din punct de vedere emoțional pe fiul său, ca acesta să se poată alipi fără procese de vinovăție de soția sa. Conflictul soacră-noră se traduce printr-o luptă pentru putere: prima vrea să arate mereu că are dreptate, a doua, că-i mai tânără și mai frumoasă și știe să-și facă soțul fericit. Ce nu știu femeile (mama și nora) „care iubesc același bărbat” este că niciuna nu câștigă, iar cel care este prins la mijloc ca o adevărată victimă este exact bărbatul iubit. Cele două iubesc într-adevăr același bărbat, doar că iubirea de mamă și cea de soție sunt două lucruri diferite, amândouă bune, ce ar trebui să coexiste și nu se pot înlocui una pe alta.

Nici soția nu poate și nu ar trebui să îl iubească precum mama, nici invers, altfel avem de-a face cu patologii psihiatrice severe!

Ca să nu punem povara doar pe soacre, și nurorile ar trebui să fie tolerante, mai raționale și împăciuitoare, cu mai multă răbdare și să nu accepte provocarea. Dacă nora nu vrea să lupte, conflictul dispare.

Prejudecata că cei tineri nu știu ce au de făcut.

Câteodată, părinților li se pare că tinerii nu se vor descurca niciodată fără ei și, călăuziți de o dragoste oarbă, încep să-i dădăcească și să se amestece în fel și chip în viața tinerei familii. De asemenea, e important ca tinerii să-și asume responsabilitatea cuplului și să pună limite în relația cu părinții.

Este adevărat că la începutul căsătoriei tânărul soț nu e prea priceput, dar fiecare soacră uită că a fost și ea tânără și că a învățat pas cu pas ce are de făcut, de la a face de mâncare, la a întreține casa, a administra banii și a crește copii. Așa cum un copil nu progresa și nu se dezvoltă sănătos sub o avalanșă de critici, nici tânărul noră nu o va face. Desigur că tinerii vor greși, dar fiecare greșală va fi un prilej pentru o lecție de învățat, iar mamele și soacrele ar trebui să învețe lecția răbdării, a iertării și a slujirii criste. Ele ar trebui să aibă încredere în Dumnezeu și în copiii lor, care s-au făcut mari, adică adulți maturi, și nu ar trebui să-i sâcăie cu sfaturi și învățături, decât dacă le sunt cerute, dar nici să refuze să-i ajute, așa, ca să se învețe minte, într-un mod manipulator. Pe de altă parte nurorile nu ar trebui să refuze a priori sfatul sau ajutorul soacrelor, deoarece de multe ori ele sunt bine intenționate, iar îndărătnicia tinerelor instigă la conflicte. Soacrele au fost tinere cândva și cele mai multe au o bună experiență de viață, deci, de ce să nu învețe nurorile și de la ele?

Problemele se accentuează în relația soacră-noră când familiile locuiesc împreună. Problemele și disfuncționalitățile apar și atunci când fiica căsătorită locuiește cu propria familie împreună cu familia parentală, deci, cu atât mai mult când o străină, soția fiului, apare în locuință cu pretenții de „stăpână”. Locuința sau gospodăria este regatul femeii în general și al mamei în special.

Este greu de tolerat o a doua „regină” în propria casă, așa că e aproape firesc să apară tensiuni și scânteii, măcar la început.

Familia de origine are propriile obiceiuri și rutine, un anume fel de a așeza lucrurile, de a coopera în activitățile casnice și desigur un mod absolut original și irepetabil de a găti (gospodinele știu asta), iar când cineva vine din exterior, adaptarea, dar și acceptarea e mai grea.

Tânărul familie are alt ritm de viață, ascultă muzică la volum mare, au prieteni gălăgioși (uneori), au alte ocupații și preocupări, și multe alte diferențe, iar atunci când împart aceleași spații, cele două generații invariabil intră în conflict. Dacă tânărul familie nu își permite o locuință proprie sau o chirie, dintr-un început ar trebui stabilite câteva reguli de bună funcționare în bucătărie, baie și alte spații comune; în programul zilei și calendarul familiilor, adoptarea de către tânărul familie a unor obiceiuri bune ale familiei mai în vârstă și găsirea unor soluții de separare într-o altă locuință, cât de repede. Totuși cu respect, răbdare, bun-simț, vorbă bună, reguli clare și înțelepciune cele două familii pot coabita pentru multă vreme împreună.

Și soacra, dar și nora sunt femei. Nurorilor, amintiți-vă, cel puțin periodic, că soacra este și ea femeie, iar o femeie obosește, visează sau este preocupată de ceva și poate avea indispoziții. Dar soacra a fost cea care a născut și a crescut soțul iubit și cu toate neajunsurile sale ea este o mamă care vrea binele fiului ei. Soacrelor, amintiți-vă că ați fost odată tinere, îndrăgostite și foarte nepricepute în ale gospodăriei sau a creșterii copiilor și dați-le har nurorilor, sfaturi bune spuse în dragoste, fiți înțelepte și răbdătoare, iar uneori va trebui să vă ajustați gândurile la gândul care era în Isus Cristos (Filipeni 2).

Ca în orice altă relație respectul, buna înțelegere, cunoașterea reciprocă, ajutorul oferit la timp și ne la timp, iertarea și, nu în ultimul rând, dragostea care acoperă totul, iartă totul și nădăjduiește totul, va face ca soacra și nora să conviețuiască împreună în pace, până când moartea le va despărți.

Corina Șandor-Martin, Baia Mare

sezonul Recunoștinței

Cred că fiecare femeie își amintește cu drag gesturile de bunătațe experimentate de ea de-a lungul vieții. În câte situații nu am fost obosite, supărate, mânioase chiar?... dar un mic gest de bunătațe din partea cuiva parcă a îndepărtat toți norii, iar firava rază de căldură, emanată de bunătațea persoanei ce ne-a surprins cu acel gest, a încălzit atât de tare inima noastră încât a topit toată gheața și, nu numai atât, dar ne-a impulsionat chiar pe noi însene să transmitem mai departe acea bunătațe celor din jurul nostru.

Și știți ce e minunat? Sunt gesturi mici și spontane care înlătură de multe ori supărări, dureri, amărăciuni sau dezamăgiri...gesturi mici care vin în momente limită, când simți că parcă nu mai este nădejde sau rezolvare. Este momentul în care îți reamintești că "bunătațea Domnului umple pământul" (Ps.33:5), dar mai ales promisiunea Lui: "Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătațea Mea" (Ieremia 31:3).

Un gest mic mi-a bucurat atât de mult și mie inima, într-o zi din această vară...O zi senină, frumoasă, o zi de mulțumire și recunoștință pentru Domnul vieții și inimii mele, care m-a ajutat în toți acești ani trăiți de mine până acum, împreună cu El și mereu sub vegherea și Dragostea Lui imensă.

O zi în care am primit cel mai frumos mesaj de la una din "micuțele" mele paciente: "La mulți ani, mami doi! Te iubesc, să îți dea Domnul multă sănătate și multă fericire! La mulți ani, mami!". Poate părea un simplu apel, dar trebuie să vă spun că nu este vorba de copilul meu, ci este Ioana, miracolul de acum 10 ani despre care v-am povestit mai multe în numărul din decembrie 2013 al acestei reviste. Nu este fetița mea, dar e unul dintre copiii, în viața cărora, Dumnezeu m-a binecuvântat să fiu împreună lucrătoare cu El, dar mai ales pătașă la minunile Lui.

Nu trebuie să vă mai spun câtă bucurie mi-a adus acel telefon, dar mai ales să îmi spună mami "doi" (mă bucur mult și că mami "unu" nu se supără). Nu m-am lăsat mai prejos și i-am făcut și eu o surpriză: am vizitat-o în data de 11 septembrie, ziua ei de naștere.

Au trecut 10 ani! Nici nu știu când a zburat așa de repede timpul, chiar dacă am încercat să îi fac mai multe vizite anuale, iar la telefon am vorbit de multe ori.

Am văzut cum a crescut treptat această "minune", am recunoscut Harul și Bunătațea Lui Dumnezeu revărsate spre aceasta făptură "fragilă", dar puternică. Vă puneți întrebarea dacă au apărut complicații ale nașterii premature în acest timp... stați liniștite, eu am fost și mai "vigilentă" în a le urmări

(sunt medic și știința are "statisticile" ei...). În afara unei mici tulburări de auz, (corectabile), fetița este sănătoasă, cu un trup armonios dezvoltat și inteligentă.

Eu spun că este foarte frumoasă, dar pozele vor "vorbi" mai bine decât mine.

Este în clasa a 4-a deja, are rezultate bune la școală și cred că în următorul articol despre Ioana, nu va mai fi vorba despre o fetiță, ci despre o domnișoară.

A crescut atât de frumos și sunt recunoscătoare părinților ei, în special mamei ei, Daniela, care își dedică cu atâta răbdare timpul și dragostea ei pentru a o crește. Sunt recunoscătoare și multor persoane care s-au implicat cu mult drag, pentru a-i asigura bunuri materiale necesare copilăriei ei și care au bucurat-o mult de fiecare dată. Nu am enumerat aceste persoane, însă știu că se vor recunoaște când vor citi articolul și știu că Dumnezeu le va răsplăti ajutorul.

Atât de bun a fost Dumnezeu cu această familie credincioasă, care și-au dorit atât de mult această fetiță și au primit-o ca pe o minune! - "În bunătațea Ta, Tu ne ascuți prin minuni, Dumnezeul mântuirii noastre." Ps. 65:5.

Atât de bun a fost Dumnezeu cu mine pentru că m-a călăuzit cu înțelepciune în acest caz. A fost primul meu caz de nou născut prematur, pe care l-am avut în calitate de medic specialist neonatolog. "Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere" Prov. 2:6

Atât de bun a fost Domnul cu Ioana pentru că a ocrotit-o de multele complicații ce se puteau asocia vârstei și greutății ei mult prea fragede. "Pe Tine mă sprijinesc din pântecul mamei mele, Tu ești binefăcătorul meu încă din pântecul mamei: pe Tine Te laud fără încetare" Ps. 71:6

Am scris despre aceste lucruri nu numai pentru că e toamnă, un anotimp

asociat de multe ori recunoștinței pentru roadele anului în curs, ci, mai ales pentru faptul că sezonul recunoștinței ar trebui să fie permanent, pentru că bunătațea Lui e permanentă: "Dar bunătațea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El" Ps. 103:17.

Doresc să încurajez orice gest sau faptă bună, oricât de mică ar părea, pentru că pot avea impact sau semnificație mare în viața altor oameni... De multe ori ne inhibă gândul că este prea puțin ceea ce vrem să întreprindem, dar tocmai de acest puțin este MARE nevoie.

Mi-a plăcut un citat de-al lui William Barclay: "Isus are nevoie de ceea ce noi îi putem aduce. Poate că nu este mult, dar și de puținul nostru El are nevoie. S-ar putea ca în lume să nu se întâmple minune după minune și triumf după triumf, pentru că nu aducem înaintea Domnului ceea ce avem și ceea ce suntem. Dacă ne-am așeza pe noi înșine pe altarul slujirii Sale, nu există niciun lucru pe care El nu L-ar putea face cu noi și prin noi. Ne pare rău și poate suntem stânjeniți că nu putem aduce prea mult -și pe bună dreptate-, însă nu este un motiv suficient de bun pentru a renunța în a aduce ceea ce avem.

Puținul nostru este întotdeauna mult în Măinile Lui Hristos."

Și închei tot cu Cuvântul Lui:

"O, de-ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătațea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!" (Ps. 107:8)

Gliga Carmen Măriuca (foto dreapta)
Târgu-Mureș

Schimbă-ți lumea!

În acest an am participat cu bucurie, împreună cu întreaga familie la "Conferință Națională a femeilor", de la Mamaia.

Mesajul conferinței din acest an și cartea Ligiei, care s-a lansat acolo **"Schimbă, nu doar atinsă de Dumnezeu"**, mesajele auzite în sesiunile conferinței mi-au confirmat gândul ce-l aveam și eu în inimă: că suntem schimbate pentru a schimba!

Iată ce gândeam și ceea ce am împărtășit cu femeile minunate de acolo în timpul conferinței.

Ce bine că Dumnezeu ne-a atins, ne-a ajutat să dăm jos bagaje inutile din viața noastră, să ne vindecăm de rănilor trecutului, să iertăm, să scăpăm de concepții sau de interpretări biblice incorecte care ne închideau ca și pe o pasăre într-o colivie, ne limitau influența și împlinirea.

Ne simțim bine, așa eliberate, DAR cum privim spre locul unde ne vom întoarce, cum privim spre casă?

Cu entuziasm sau cu tristețe? Poate că ești îngrijorată de modul în care vei reuși să nu-ți pierzi pasiunea pentru Domnul, bucuria și credința după ce te vei întoarce acasă, știind că acolo – în familia ta, în biserica ta, la locul tău de muncă – sunt oameni cu care interacționezi, de care depinzi și care nu au fost aici, nu au fost schimbați. Persoane care poate nu te apreciază, nu-ți văd potențialul...

Sau poate ne urmărești online și spui "eu nici măcar nu pot ajunge la astfel de conferințe, pentru mine posibilitățile sunt restrânse, ce aş putea să schimb eu?"

Într-un an am fost la o conferință unde am fost învățate că suntem "prințesele Domnului" (se întâmplă cu aproximativ 18 ani în urmă) și întorcându-mă acasă am mărturisit ce am învățat și ce bine mă simt să știu acest adevăr biblic. O persoană care mă asculta m-a privit serios și mi-a zis, da vedem că tu chiar te crezi "o prințesă", dar oare chiar să fie valabil pentru noi lucrul acesta? M-a muștrătat cumva pentru modul de interpretare și cum de ni se urcă la cap nouă astfel de păreri, pentru că noi ar trebui să ne concentrăm doar la smerenie și supunere. M-am mirat văzând cu câtă neîncredere și chiar dezaprobare a fost recepționată această informație, dar n-am renunțat să cred până azi că sunt Prințesa preaiubită a Domnului.

Poate că vei păți la fel, când vei merge acasă și îți va spune cineva lucruri care dezaprobă ceea ce ai experimentat la conferință, iar prin acestea "inamicul" dorește să-ți fure bogăția și mai ales mandatul primit aici.

Deci, nu te îngrijora pentru ceea ce se va petrece acasă, fii atentă la ceea ce ne-a vorbit Domnul în aceste zile:

EȘTI SCHIMBATĂ PENTRU A SCHIMBĂ LUMEA.

Aș vrea ca ceea ce voi spune să rostesc cu deplină autoritate, ceea ce dorește Dumnezeu să se întâmple după ce vei pleca din locul acesta. Da, voi spune acestea foarte convinsă, nu pentru că ar fi părerile mele, ci pentru că sunt planurile și cuvintele Domnului, Acelui despre care se spune:

Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă. (Psalm 33:9)

Avem un Dumnezeu Bun, și Milostiv și DREPT, dar este și un Dumnezeu cu AUTORITATE – are toată puterea în cer și pe pământ- și noi ne ridicăm în Numele Lui și Cuvântul Lui.

Și dacă El a pregătit lucruri mari cu noi și cu generația noastră, NIMENI nu-l poate împiedica, doar necredința și neascultarea noastră. Cu siguranță sunt schimbări pe care ni le dorim, dar cine ne mandatează, cine ne trimite, suntem doar niște femei și...poate ar trebui să stăm în banca noastră, că multă vreme am auzit astfel de sfaturi și interpretări eretice ale Bibliei, să nu deranjăm.

Te simți atinsă de Dumnezeu? Te simți schimbată? Ce te gândești să întreprinzi după ce vei ajunge acasă? Mediul de acolo e propice pentru a continua s-a produs în tine în aceste zile? Cum sunt circumstanțele?

Posibil să vezi obstacole foarte mari care stau înaintea ta, posibil să fie uriași care controlează mediul tău, posibil să te simți ca și când te-ai întoarce într-o colivie, poate te vezi singură, cum s-a văzut Ilie în peșteră, poate te vezi lipsită de resurse.

Poate dacă n-ai venit aici, ai vizionat on ine din "colivia ta". Așa s-a văzut și Ghedeon, care tot așa ca noi avea multe scuze logice: "sunt cel mai tânăr din familia mea, care este cea mai săracă din neamul nostru". Avea o scuză evidentă, dar NU înaintea Domnului care-l spune: "Viteazule, du-te și luptă, oare nu te trimit Eu?" Acum cred că veți putea spune "da, dar la mine n-a venit îngerul Domnului, față în față" – da pare o scuză, bună, însă NU

înaintea lui Dumnezeu, care ne-a lăsat Cuvântul Său și în care citim: "Duceți-vă* și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin."

Acesta este mandatul nostru, cine ne cheamă, Însuși Domnul Isus Hristos. Ești chemată să schimbi lumea, după planul lui Dumnezeu și Dumnezeu are un proiect specific pentru tine.

Am început cu chemarea și cu baza biblică a mandatului nostru de femei schimbate de Dumnezeu, cu scopul de a schimba lumea după planul Lui. Scopul Lui Dumnezeu este ca noi să ajutăm și pe alții să se schimbe, să fie restaurați, vindecați și gata pentru orice lucrare bună.

Iată despre ce fel de schimbări este vorba:

Matei 6:10

Rugăciunea Domnească: "Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ."

Când va veni și unde va veni Împărăția Lui Dumnezeu? Împărăția Lui Dumnezeu poate fi AICI și ACUM, depinde de fiecare dintre noi. Noi suntem schimbate pentru a schimba lumea după planul lui Dumnezeu, noi suntem împreună lucrătoare cu Dumnezeu.

Psalmul 84:5-8

"Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea!

Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion. Doamne, Dumnezeul oștirilor, ascultă rugăciunea mea! la aminte, Dumnezeul lui Iacov!"

Tu ești chemată să schimbi lumea după voia lui Dumnezeu! Și dacă de mâine te vei întoarce în "valea plângerii" nu este că să fi dezamăgită, să fi înfrântă, ci cu scopul de A SCHIMBĂ, de a face lucruri care sunt peste imaginația și peste puterile tale, cu imaginația și puterea pe care o vei primi de la Dumnezeu.

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptură.” Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. (Ioan 7:37-39 VDC)

Te simți atinsă de Dumnezeu? Te simți schimbată? Ce te gândești să faci după ce vei ajunge acasă? Mediul de acolo e propice pentru a continua ce s-a produs în tine în aceste zile?

Cum sunt circumstanțele?

Cu siguranță în mediul tău sunt lucruri pe care Dumnezeu vrea să le schimbe, sau poate să schimbi chiar mediul. "Țara trebuie să fie preluată" – spune în aceste zile fratele Răzvan Mihăilescu. Trebuie să apară lideri înțelepți care să țină cu neamul și cu Împărăția lui Dumnezeu.

Sunt proiecte care așteaptă să fie conduse, să fie începute, să fie continuate. Oameni ce trebuie consiliați sau asistați social, lucrări în biserică, poziții de mare responsabilitate la locul de muncă, școli ce trebuie înființate, grădinițe, spitale, cărți ce așteaptă să fie scrise

Ești gata să transformi valea plângerii într-un loc frumos. Crezi că vei pune pe fugă 1000 de dușmani, și împreună cu partenerii de lucrare sau cu soțul tău vei avea 10.000 de victorii, în Numele lui Dumnezeu?

Rodica Baci,
Biserica "Emanuel",
Târgu-Mureș

Podul dintre generații

Te voi Binecuvânta și vei fi o binecuvântare
(Geneza 12:2)

Există în Paris un pod plin cu lacăte, diferiți trecători vin și pun un lacăt care reprezintă iubirile lor. De asemenea, există și un pod cu lacăte dintre generații care reprezintă mult mai mult decât atât. Intenția mea este să vorbesc despre acele lacăte puse de generația mea, acea generație care la revoluție a știut, cel puțin, ce înseamnă cravata de pioner.

Trebuie să fim conștienți că Dumnezeu care a făcut podul, l-a gândit în așa fel încât să cuprindă lacătele multor generații, iar acesta nu este doar o dorință a Lui, ci are o importanță radicală în felul în care El vede generațiile.

Știm ca Ioan a venit în duhul lui Ilie ca să pregătească „calea Domnului”, vestind metanoia, care în mod prioritar înseamnă schimbarea minții, urmată de schimbarea inimii. Maleahi în 4: 5-6, vorbește în mod profetic, despre podul generațiilor pe care a pășit și propovăduit Ioan „El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem.”

Un inamic invizibil pe acel pod din Paris este coroziunea, care în modul tăcut și continuu face ca frumusețea lacătului să pălească. Pe podul nostru, inamicul invizibil este comparația, care face ca lacătele noastre să devină tot mai ruginite în mintea generației care vine. De câte ori ai fost vinovat de expresia „pe vremea mea”, urmată de cât de glorioasă a fost ea, „nu ca acum”. Acest lacăt trebuie tăiat de pe acest pod, de către generația noastră, și înlocuit cu „lacătul de aducere-aminte”, pe care Dumnezeu l-a poruncit lui Iosua să-l pună la un moment dat în istoria poporului său, (Iosua 4:6-7) „pentru ca acesta să fie un semn de aducere-aminte în mijlocul vostru, iar, când vor întreba copiii voștri într-o zi: „Ce însemnau pietrele acestea pentru voi?”, să le spuneți: „Apele Iordanului s-au despicat în două înaintea chivotului legământului Domnului; când a trecut chivotul Iordanul, apele Iordanului s-au despicat în două și pietrele acestea să fie totdeauna o aducere-aminte pentru copiii lui Israel.”

Lacătul comparației, este despre ceea ce tu ai experimentat, experiență pe care noua generație nu are nici climatul sau dorința să o experimenteze, lacătul „pietrei de aducere-aminte” vorbește despre experiența pe care Dumnezeu ți-a oferit-o la vremea ta, fapt care amintește și stărnește relația noii generații cu un astfel de Dumnezeu. În felul acesta lacătul pe care noua generație îl va pune este „dacă a făcut-o pentru ei, o va face și pentru noi și încă cum” iar noi putem să ne bucurăm împreună cu ei, căci nu vrem să părem lipsiți de înțelepciune, nu?

Eclesiastul 7:10 nu zice: „Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune de cât acestea?” Căci nu din înțelepciune întrebăm așa.

Al doilea lacăt despre care voi vorbi este lacătul rebeliunii, înainte ca să aprofundăm anumite aspecte vă dau un sfat, nu cumpărați lacăte de la străini pentru familia, biserica voastră. Deși cultura în care trăim ne apropie, Dumnezeu are pentru fiecare familie propriile lacăte, bucurați-vă de acestea. S-au scris multe cărți despre „copilul rebel”, nu intenționez să vorbesc despre acestea, însă eu nu am găsit nicio carte despre „părintele rebel”. Acest lucru mi se pare cel puțin incorrect, dacă stăm la masă cu generația viitoare, și toate cărțile noastre sunt numai despre „copilul rebel” și nici una despre „părintele rebel”. Deja văd mulți părinți deranjați de aceasta, la care ar putea spune „păi noi, nu suntem rebeli!” Oare?

Știm că prima rebeliune nu a apărut pe pământ, ci în cer, iar acesta a fost Satan, iar Dumnezeu a urât încă de pe atunci aceasta. Menționez aceasta pentru că anumite crize de rebeliune care vin peste noi sau copiii noștri pot avea influențe demonice, dar această discuție este pentru un alt topic. Eu vreau să vorbesc despre simpla rebeliune pe care o voi numi „cea de toate zilele”. Voi vorbi despre rebeliunea care apare în cotidianul nostru, lucruri mici în casă, la școală, duminecă dimineață înainte de biserică, vacanțe, viitor. Acest lacăt începe să se fabrice în mintea părinților cu mult înainte de primul semn de rebeliune. Imi duc aminte când băiatul nostru avea cam 10 ani și în discuțiile cu părinții care aveau adolescenți, ne vindeau deja lacătele rebeliunilor copiilor lor, lucru care m-a făcut să reanalizez linia de producție și să mă gândesc dacă este posibil ca acest produs nociv să nu se producă.

Am văzut familii, care aveau pe podul vieții lor un singur afurisit lacăt, rebeliunea, în loc să fie multe lacăte frumoase. Am crede că motivul principal al rebeliunii dintre generații este felul în care acestea văd lucrurile, observi multe discuții pline de argumente de ambele părți.

Tânărul vede într-un fel, părintele altfel, bineînțeles mai bun, iar lupta se dă în modul de a pune cele două viziuni împreună.

Să ne imaginăm o situație în care un tânăr și părintele stau la o masă, iar fiecare are câte un telefon, tânărul are un telefon mobil iar părintele are un telefon fix ca acelea cu disc. Întrebarea este „Care telefon este mai bun?” Părintele ar argumenta că telefonul lui este suficient, nu trebuie să aibă grija să-l încarce, își face treaba și cât de toxic a devenit telefonul mobil. Tânărul ar avea o grămadă de argumente contra, iar din această discuție ar putea începe o ceartă și s-ar

construi un lacăt în mintea părintelui care l-ar pune pe podul relației lor și ar scrie „rebeliune”. Aici, ca în aproape toate cazurile, problema nu este telefonul ci inima celor doi, Duhul Sfânt prin Maleahi o spune cel mai bine „El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinți”.

Cu cele două cărți este mult mai corect să stăm la masa discuției, iar dacă suntem atenți, prima carte este „inima părinților spre copii”. Atunci când părintele a pierdut inima copilului și invers, rebeliunea este în cuptor. Am văzut familii în care copii n-au avut nicio șansă să-și împlinească visele, ajungând să practice meseria pe care părinții lor nu au fost în stare să o practice. Părintele trebuie să-și pună cea mai vitală întrebare: „Care este inima copilului meu?”

Biblia spune că copiii sunt o binecuvântare de la Dumnezeu, însă ei sunt și un mister pe care trebuie să-l dezlegi. Copilul nostru a depășit perioada adolescenței și cu bucurie pot spune că acest lacăt nu-l vom accepta niciodată pe podul familiei noastre, și, de câte ori acesta începe să se fabrice, punem jos argumentele și punem inimă lângă inimă astfel încât ne dăm seama, încă o dată, căci cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Copiii sunt o binecuvântare, dacă știm să-i înțelegem. Dacă observi lacăte ale rebeliunii pe podul familiei voastre, dă-le jos, iar în locul lor pune acele lacăte formate din două inimi!

Ce frumoase sunt acele poduri!

Al treilea lacăt despre care voi vorbi este lacătul fără cheie.

Într-o zi soția, proaspăt căsătorită, îi pregătește soțului un pui la cuptor. După ce îl scoate, el observă ca puilul are picioarele tăiate și puse alături. El o întreabă „dragă de ce ai tăiat picioarele puilului și nu l-ai pus întreg?” Ea răspunde „așa făcea și mama, am să o sun și o să întreb”. Tânăra soție o sună pe mama ei, iar aceasta îi răspunde „așa făcea și mama mea, bunica, o să-o sun și o s-o întreb”. Mama o sună, iar bunica îi spune „dragă pe vremea mea aveam un cuptor mic și o tigare mică, așa că nu încăpea puilul întreg”.

A fost o vreme în istorie, când oamenii au construit drumuri de piatră și a fost bine.

A venit o altă generație care a pus asfalt pe ele, iar oamenii s-au bucurat mai mult, după care a venit o altă generație care a făcut autostrăzi, iar oameni s-au bucurat și mai mult, fără ca să-și amintească că la baza acestora au fost generațiile din trecut. Copiii noștri, tinerii bisericilor noastre au nevoie de cheile lacătelor care ne-au făcut să stăm tari când persecuția comunistă era peste biserică, nu ca să le arunce, ci ca să aducă gloria libertății pe care biserica o experimentează astăzi. Dacă persecuția ne-a făcut puternici nu ar trebui ca libertatea să aducă o glorie mai mare peste podul bisericilor noastre?

Stați seara la masă și deschideți anumite lacăte din viața voastră în fața copiilor voștri, povestiți bucuriile, lacrimile, succesele voastre și lăsați pe copiii voștri să înțeleagă, prin experiența voastră, că Dumnezeu își va împlini planurile, indiferent de circumstanțele prin care ați trecut.

Astfel vor lua aceste lacăte ale experiențelor noastre dându-și seama că nu este vorba despre „pe vremea noastră”, ci despre faptul că Dumnezeu face toate lucrurile frumoase la vremea lor, iar fiecare generație are vremea ei.

Poți deveni pentru alții ceea ce nu ai avut, astfel ca generația care îți urmează, să cunoască istoria ta de credință pe care să se sprijine, iar binecuvântarea ta să îi fie transmisă.

Darlene Zschech

Zilele pe care le trăim sunt strategice: modul în care trăim este decisiv pentru succesiunea continuă a ceea ce poate fi cea mai mare revoluție a inimilor omenești! Fii o schimbare pentru generația următoare!

Cristina Ciurariu-Gliga (foto)
Psiholog clinician,
Biserica “Noul Legământ”,
Tg-Mureș

Femeia înțeleaptă

*"Femeia înțeleaptă își zidește casa,
iar femeia nebună o dărâcă cu însăși mâinile ei".*

De-a lungul timpului obișnuim să citez, în consilierea femeilor care se confruntau cu probleme în căsnicie, versetul din Proverbe 14:1 care spune că "femeia înțeleaptă își zidește casa, iar femeia nebună o dărâcă cu însăși mâinile ei". Cu puțin timp în urmă, mi-a atras atenția un aspect legat de acest verset și, începând să meditez și să întreb pe Domnul, Duhul Sfânt a început să mă învețe! Și încă mă învață și sunt atât de mulțumitoare căci Duhul Lui continuă să ne călăuzească în Adevăr!

Ceea ce mi-a atras atenția la acest verset este "femeia...își zidește..."Stai puțin....eu nu am văzut niciodată ca o femeie să zidească, să lucreze în construcții (și, dacă or fi, sunt cazuri extrem de rare). Întotdeauna am considerat că este o sarcină pentru bărbați...construcția unei case. Oare de ce Dumnezeu ne-a cerut nouă femeilor acest lucru? Din moment ce mie mi s-a parut un paradox această expresie, am știut că Dumnezeu vrea să îmi vorbească ceva anume. Așa că am început să caut să înțeleg mai multe aspecte legate de construcția unei case.

Înainte de toate, orice om care vrea să construiască o casă, trebuie să dobândească câteva cunoștințe în domeniu.

Ca atare și noi trebuie, ca într-un mod intenționat, să învățăm despre cum să ne construim casele noastre, familiile noastre. Cel mai bun manual din care putem învăța, este Cuvântul lui Dumnezeu și, mai apoi, mai avem ca auxiliar, experiența femeilor mai mature. Fiecare dintre noi, indiferent de vârstă, și, indiferent de câți ani avem în căsniciile noastre, suntem datoare ca în mod continuu să învățăm despre cum să ne construim casele, la fel cum orice constructor este atent și receptiv la tot ce apare nou în acest domeniu.

Primul pas care se face atunci când purcedem la construirea casei este planul. Cum vrem să arate căminul nostru? Ai în mintea ta o imagine a ceea ce va fi familia ta? Sau, dacă deja avem familia, dar nu ne place cum este, e timpul pentru un plan de "reamenajare". Te îndemn să te așezi și să așterni pe o hârtie ce anume îți place la căsnicia ta și ce anume ai vrea să schimbi. Proverbe 16, versetul 9 spune că "Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii". Ai îndrăzneală să faci planuri mărețe pentru că El Domnul este Cel care dă izbânda!

După ce un plan bun este pus pe hârtie, încep săpăturile pentru fundația casei!Se scoate pământul vechi și se toarnă materialul care va aduce rezistență casei.

La fel, trebuie ca noi să scoatem vechile convingeri și păreri despre cum se construiește o familie și să permitem Domnului să ne descopere comorile Lui de înțelepciune! Poate ceea ce El ne va învăța, nu va corespunde cu ce doream noi sau ce am știut noi, dar să avem încredere pentru că El este Autorul, Cel care a creat familia!

Și de aici, dragele mele, începem să punem cărămizi și liantul dintre ele. Cărămizile simbolizează o mulțime de lucruri, despre care doresc să scriu cu altă ocazie, însă liantul dintre ele îl reprezintă DRAGOSTEA. Realizarea unei construcții se face în timp și s-ar putea să întâmpinăm o mulțime de obstacole:ploi, furtuni, arșiță, calitate nesatisfăcătoare a materialelor de construcții și multe altele!

Dar toate acestea nu îi determină pe constructori să se dea bătăuși...ei continuă lucrarea până când totul este terminat. De ce? Pentru că vor o răsplată, nu? La fel trebuie să procedăm și noi! Nu ne vom lăsa descurajate și nu vom renunța pentru că noi avem de partea noastră pe Creatorul universului!

În Iacov 1:5 ni se spune că "dacă cerem înțelepciune, El o dă cu generozitate". Îndrăzniți, dar să cereți înțelepciune de la Tatăl pentru casele voastre, iar atunci când sunteți într-un impas, nu ezitați să cereți ajutor de la cei care trăiesc un exemplu frumos de căsnicie.Nici un efort nu este prea mare atunci când este vorba de familia noastră!Nu lăsați gândul renunțării să se cuibărească în mintea voastră!

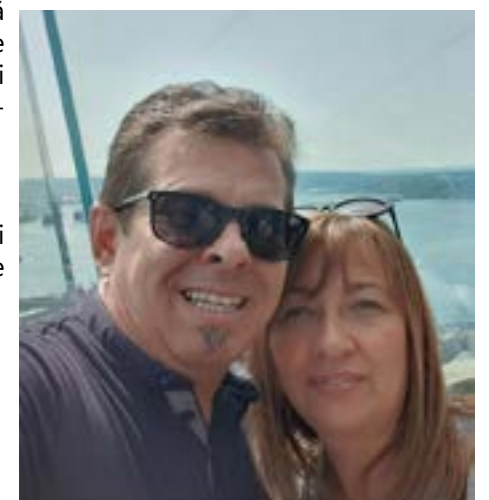
Nu considerați, nici măcar o clipă, abandonul ca fiind o opțiune pentru voi! Nu întotdeauna este ușor, dar... merită!

Pentru că am văzut că una dintre cele mai mari provocări pentru noi femeile, e "zidirea casei", am dorit să abordez acest subiect și, cu ajutorul Domnului, voi continua în numerele următoare ale revistei pe marginea acestui subiect.

La final, doresc să vă provoc să faceți acea listă în care să treceți ce anume considerați că sunt lucruri pozitive în familia voastră și ce anume ați vrea să schimbați.

Haideți să facem planuri!
Și mai apoi să cerem Domnului să binecuvinteze planurile și casele noastre.

"Nu ne vom lăsa descurajate și nu vom renunța pentru că noi avem de partea noastră pe Creatorul universului!"

Mia Pop
Biserica "Noul Legământ",
Tg-Mureș

când sunt slab atunci sunt tare

Cu toate am trecut mai devreme sau mai târziu prin situații dificile, care ne-au tulburat și care ne-au încercat credința. Valurile năpraznice venite din partea vrăjmașului ne spuneau că ne vom îneca și că vom fi învinse, însă putem mărturisi că Dumnezeu nostru, în credincioșia și în bunătatea Lui, nu a îngăduit ca piciorul nostru să se clatine, indiferent de cât de înalt era valul sau de cât de încins era cuptorul.

Dar pentru că, trăind pe acest pământ, ne lovim adesea de sezoane grele în viața noastră, este necesar să știm care sunt armele noastre de luptă și astfel să fim echipate pentru a putea birui în ziua cea rea. Pe lângă armele pe care probabil ca le cunoaștem cu toate (dragostea, răbdarea, rugăciunea), există câteva arme de luptă care se referă la identitatea noastră în Hristos, întărite de Dumnezeu pentru a dăruia fortărețele minciunilor care contrazic adevărul Lui. Cunoașterea atât a identității noastre, cât și a identității lui Dumnezeu și a vrăjmașului poate fi cheia care ne deschide ușa victoriei într-o anumită circumstanță din viața noastră. De aceea, trebuie să cunoaștem:

1.Cine suntem noi pentru Dumnezeu.

Când avem parte de experiențe negative în viață, tindem să credem că suntem egalul evenimentelor care ni s-au întâmplat. De exemplu, dacă am fost respinse de anumiți oameni, tindem să credem că ceva nu este în regulă cu noi. Dacă am experimentat abandonul, considerăm că nu suntem valoroase. Și astfel, în mintea noastră se creează un tipar prin care suntem mințite.

Când ne simțim astfel, trebuie să luăm Cuvântul lui Dumnezeu, să ne facem inima precum un copil și să acceptăm că noi suntem ceea ce spune Tatăl nostru că suntem. Niciun om, nicio experiență nu este mai presus de adevărul lui Dumnezeu. Și dacă Tatăl nostru spune că suntem valoroase, că suntem importante, înseamnă că suntem.

Dacă treci prin boală, trebuie să realizezi că Dumnezeu spune că ești vindecată prin rănilor Domnului Isus. Dacă treci prin lipsă financiară, adu-ți aminte că El a spus că ești cu „mult mai valoroasă decât multe vrăbii” (Matei 6:26) și că El nu te lasă. Dacă nu te simți iubită, trebuie să declari că tu ești iubită de Cea mai importantă Persoană din Univers, care a murit la cruce pentru păcatele, bolile, eliberarea și restaurarea ta, Isus Hristos.

Nu lăsa problemele sau oamenii să-ți dicteze identitatea, ci doar Cuvântul lui Dumnezeu.

2.Cine este Dumnezeu pentru noi.

Ca să fim tari atunci când suntem slabe, zdrobite, încercate, trebuie să ne amintim și identitatea Tatălui nostru. El este pentru fiecare fiică a Sa Yehova-Ire, Dumnezeu care poartă de grijă; Yehova-Shalom, Dumnezeu, pacea noastră; Yehova Rafa, Domnul care te vindecă; Yehova Nissi, Domnul este steagul meu; El Shaddai, Dumnezeul cel Atotputernic. El, Dumnezeul care a creat tot ce se vede și ce nu se vede și care le tine pe toate în palma Sa, este Cel care ne-a numit prieteni ai Săi. El este stânca noastră, este ajutorul care nu lipsește niciodată în nevoi, este izbăvitorul și mijlocitorul nostru. El este Dumnezeul cel credincios care va împlini tot ce a spus, precum ne-a și promis: „Nu a rămas neîmplinit niciunul din lucrurile bune pe care Domnul le-a promis Casei lui Israel. Toate s-au împlinit ” (Iosua 21:45, NTR).

Când declarăm Numele lui Dumnezeu peste problema noastră și ne amintim puterea și iubirea adâncă pe care El ne-o poartă, atunci perspectiva ni se schimbă, credința înfloarește în inimile noastre, apare bucuria care vine din credință, iar bucuria devine puterea noastră („Bucuria Domnului va fi tăria noastră”, Neemia 8:10).

3.Cine este diavolul pentru noi.

Da, cel rău este tatăl minciunilor și domnul văzduhului, dar prin raportare la o fiică de Dumnezeu, adică prin raportare la tine, cea care citești, diavolul este cel învins, așezat sub picioarele tale, asupra căruia ai toată autoritatea prin Hristos: „Iată, v-am dat autoritate să călcați peste șerpi, peste scorpioni și peste toată puterea dușmanului și nimic nu vă va răni!”, Luca 10:19, NTR).

Cel rău are putere în viața și în mintea noastră atâta cât îi dam. Isus ne-a eliberat de orice apăsare și ne-a scos de sub autoritatea împărăției întunericului. Trebuie doar să ne însușim aceasta victorie câștigată de Domnul Isus pentru fiecare dintre noi și să umblăm în ea.

4.Cine suntem noi pentru diavol.

Te-ai gândit vreodată care este scopul pentru care ai parte de atât de multe încercări? Vreau să îți spun că motivul pentru care problemele par infinite în viața ta este că în spatele lor se afla un destin măreț pe care îl porți și o putere lăuntrică care afectează atât de mult împărăția întunericului, încât diavolul caută pe orice cale să te împiedice să îți împlinești chemarea și să oprească revărsarea a ceea ce Dumnezeu a pus în tine către alții.

Dragostea de Dumnezeu și de oameni pe care o porți în inimă îl deranjează pe vrăjmaș. Modul în care Hristos atinge, vindecă, transformă vieți prin tine și prin lumina exemplului tău constituie o mare piedică pentru diavol.

Manifestarea darurilor și a chemării, care vin însoțite cu putere și cu ungere de sus, sunt cea mai mare frică a lui. Din această cauză, preiubită fiică a Cerului, ești încercată. Pentru că aurul trebuie să fie curățat, ca să iasă la lumină și să atragă privirile celor din jur spre Cel ce l-a creat. Pentru că uleiul devine ulei numai după ce măslinele au fost presate. Pentru că în mijlocul situațiilor zdrobitoare, ești curățată, înveți cine ești și ce moștenire ai în Hristos, înveți cine este Dumnezeu pentru tine și îți se descoperă natura lui Dumnezeu în moduri pe care le poți cunoaște doar când ești în încercare, în vale.

Nu ești uitată.

Nu ești părăsită.

Nu ești slabă.

Dacă îți vei aminti zilnic și vei declara cine a spus Adevărul că ești, vei fi bucuroasă atunci când întristarea încearcă să te înțepe cu spinii ei, vei fi biruitoare atunci când crezi că ești învinsă, vei fi tare atunci când crezi că ești slabă, pentru că tu știi că:

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28).

Andreea Roxana Schinteie

Vase murdare și gânduri prăfuite

Chiuveta din bucătărie era plină de vase ce trebuiau spălate, așa că, fără nici o tragere de inimă, m-am apucat de treabă. N-au trecut însă decât vreo trei minute din această activitate de maximă rutină, când am realizat că mintea îmi era din nou prinsă în vârtejul gândurilor. Deoarece efectul ce îl aveau asupra mea nu era deloc unul bun, îmi doream să ajung la un liman al odihnei, dar mă simțeam prinsă de ele ca și într-un vârtej ce mă trăgea tot mai jos.

Mintea mea era ca acea placă de pickup zgâriată de praful depus pe ea, care repeta la nesfârșit același fragment, ce devenea iritant de ascultat, până când cineva ridica brațul cu ac al pickupului pentru a-l trece peste acel pasaj. Într-un fel asemănător, în mintea mea se derulau aceleași gânduri prăfuite, ce erau urmate apoi de stări sufletești apăsătoare, și ca urmare, doream cu disperare ca o mână binevoitoare să ridice acul și să-l mute mai departe.

Obosită și iritată de această stare în care mă găseam de o vreme, am concluzionat că în spatele acelor gânduri repetitive și împovărătoare de care mă simțeam hărțuită, se afla cu siguranță o influență a întunericii. Ca urmare, bazându-mă pe cuvintele Scripturii, care spune că, în Numele Domnului Isus Hristos, pot să îndrăznesc să mă împotrivesc Diavolului, în acel moment, în bucătăria mea, am luat atitudine și am hotărât să lupt. Și, cum luptam pe două fronturi deodată, nici nu mai știu dacă au fost mai numeroase vase murdare din chiuvetă, sau săgețile taberei inamice din spatele acelor gânduri ce mă otrăveau. Un lucru este sigur, că acompaniată de zdrăgănitul veseliei și al jetului de apă de la robinet, mi-am declarat cu voce tare ofensiva față de acea năvală a întunericii! Și, ce-i drept, a urmat o stare de acalmie.

Dar nici n-am apucat să savurez victoria, când pe "placa minții" mele s-a reluat același fragment, de-acum obsesiv. Atunci, în fața chiuvetei, exasperată, dar nu resemnată, am strigat înaintea lui Dumnezeu: Ceva nu funcționează! Doamne, poate credința mea este prea mică? Îmi și imaginam că Diavolul, pe care îl socotem marele și poate că singurul vinovat, râdea de eșecul meu.

Praful de pe placa de Pickup

Ca parte a existenței terestre, pentru majoritatea dintre noi praful este o provocare constantă deoarece nu ne place să-l avem în casele noastre, pe hainele sau lucrurile personale, în locurile publice și nici chiar pe stradă. În timp ce mulți dintre noi investim timp, energie și bani pentru a-l îndepărta, Scriptura ne spune că este totuși cineva care se hrănește cu tot ce este prăfuit, întunecat, murdar și îmbâcsit. Șarpele, care în grădina Eden l-a întrușipat pe Diavolul și care l-a determinat pe om să păcătuiască, a fost blestemat de Dumnezeu să se hrănească cu praful sau țărâna pământului (Mica 7:17; Gen. 3:14).

„Șarpele cel Vechi” se poate ascunde foarte dibaci în spatele gândurilor ce nu rodesc nimic bun, ci ne îmbâcsesc mintea, secătându-ne și lipsindu-ne de pace și bucurie. Iar când continuăm să frământăm și să coacem în mintea noastră aceste gânduri, e ca și cum ne-am așeza la masa prăfuită a diavolului pentru a servi din meniul pe care îl pune înaintea noastră.

Dar să vă spun cum s-a încheiat pentru mine acea zi, când aflându-mă în bucătăria mea, obosită de atâtea vase murdare și gânduri negre – prăfuite, tânjeam cu disperare după o intervenție divină. Amintindu-mi de anii '80 când ascultam muzică la pickup, iar unele plăci fiind sensibile, puteau fi zgâriate chiar și de praful ce se așeza pe ele, așteptam ca mâna lui Dumnezeu să se întindă spre mine, ca înspre o placă de pickup zgâriată de praful așezat pe ea. Atunci, El a făcut ceva, mi-a dat un gând revelator ajutându-mă să înțeleg că:

Nu altcineva, ci eu sunt abilitată de Dumnezeu pentru a trece „acul” minții mele peste orice pasaj ce se vrea derulat în mintea mea, chiar într-un mod obsesiv.

Să fac liniște în mintea mea pentru a analiza gândurile și a distinge între ele; care sunt acele gânduri cu care merită să mă preocup.

Să nu mă opresc din a mă împotrivi asaltului întunericii, și să nu îi mai permit Diavolului să-mi infesteze mintea cu gânduri negre – prăfuite.

Ca urmare, am luat o hotărâre: voi veghea asupra minții mele!

De atunci au trecut mai bine de douăzeci de ani, și, chiar dacă mediul în care viețuim cu toții este tot mai îmbâcsit de pulberea acestei lumi; am hotărât că nu voi lăsa praful vânturat împrejurul meu să rămână așezat peste lumea gândurilor mele.

În decursul anilor, luând parte la diverse discuții de consiliere sau amicale, am ascultat mulți oameni istorisindu-și povestea de viață. Trecând prin situații dureroase, provocatoare, stresante, oamenii ajung frământați de tot felul de gânduri. În timp ce încearcă să-și elibereze cumva sufletul tot mai împovărat, unii ajung să conștientizeze cum frica și îndoiala roade ca un vierme din credința lor, ajungând să se simtă prinși ca într-o capcană din care nu se pot elibera, în timp ce cu fărâma de credință rămasă, cer cu disperare Tatălui Ceresc să-și arate cumva mila față de ei.

Adevărul este că, în această viață, majoritatea dintre noi trecem prin momente când nu mai avem perspectivă sau când ne simțim ca și băntuiți de gânduri întunecate, prăfuite, ce ne zăgăvesc viața ca pe un tablou pictat în tonuri reci și sumbre, în care cenușul este culoarea dominantă. Din păcate, prea mulți rămân pe termen lung prizonierii unei astfel de gândiri. Prea mult ne petrecem viața într-o căutare epuizantă a bucuriei și fericirii, pe care o percepem ca pe o Fata Morgana, ce se joacă cu noi de-a v-ați ascunselea. Deși putem trăi momente când ajungem să tânjim cu disperare după o licărire de lumină, dacă pe termen lung nu ne găsim liniștea și pacea, ne simțim parcă băjbâind prin labirinturi întunecate. Iar cu o minte încetoșată de gânduri negre, prăfuite, este de înțeles că nu poți avea perspectivă, și nu poți distinge nici măcar un singur motiv de bucurie, nici chiar atunci când îl ai în fața ta.

Haideți să fim sinceri, cine nu s-a lăsat măcar odată purtat pe aripile cenușii ale îndoiei? În mintea cui nu a răsunat acel sunet al gândurilor care se repetau obsesiv și obositor ca o placă zgâriată? Cine nu a simțit vreo dată reverberând în interiorul ființei sale acordurile reci ale temerilor, ca mai apoi uitându-se cu sinceritate în lăuntrul său, să constate că nu mai are nici liniște, nici bucurie, nici speranță fiind încorsetat de stări și simțăminte sumbre...?

Simțămintele și gândurile sunt interconectate, așa că, într-un fel aparte, lumea gândurilor dă sens vieții și existenței noastre pe pământ, interacțiunii umane și împlinirii sau neîmplinirii personale. Gândurile au puterea de a da tonul bucuriei sau tristeții, pot stabili acordajul fin al sufletului și pot determina dacă sentimentele noastre vor fi în tonuri vesele sau triste. Sentimentele noastre cântă astfel acea melodie pe care gândurile o aștern pe partitura inimii. Dacă dorim ca sufletul nostru să interpreteze o melodie plăcută, atunci va trebui să alegem cu grijă notele pe care i le punem înaintea.

Ca fiecare om, în povestea mea de viață, am și eu capitole ce aș fi preferat să nu fie scrise, dar vorba lui Pilat, "ce am scris, am scris", iar ceea ce fiecare dintre noi scriem în capitolele vieții, rămâne gravat ca parte a experienței personale.

Odată cu trecerea timpului, dând atenție procesului maturizării mele, am început să fac observații cu privire la felul în care s-au desfășurat aceste diferite capitole ale vieții. Am realizat că modul în care gândesc despre mine sau despre situațiile care mă provoacă este determinant atât pentru atitudinea ce o voi avea, cât și pentru modul în care voi trece prin aceste circumstanțe.

Am devenit conștientă că lumea gândurilor mă afectează începând de la micile aspecte ale vieții de zi cu zi,

până la definirea celor majore, determinându-mi calitatea relației cu cei din jurul meu, și inclusiv calitatea credinței mele. Am realizat că modul în care gândesc mă duce într-un loc al păcii și al bucuriei, când lumea gândurilor mele este în armonie cu etalonul divin, sau mă conduce la eșec atunci când îmi las mintea îmbâcsită cu praful gândurilor tulburi. După ce am înțeles aceste lucruri, am decis că mintea mea nu va mai fi ca acea placă de pickup prăfuită și zgâriată! Și de atunci veghez să nu mai fie. Acest lucru nu s-a întâmplat însă peste noapte, ci a fost și este un proces continuu, eu dorind să înțeleg, iar Dumnezeu revelându-mi din Cuvântul Său, eu cerându-l, iar El împlinind.

Fragmentul de mai sus este capitolul de Introducere al manuscrisului cărții despre "Lumea Gândurilor", la care lucrez în prezent.

Valerica Strubert

ADAM ȘI EVA

Cele două personaje biblice ce formează cuplul primordial, Adam și Eva, au fost explorate așa cum apar transfigurate artistic în Paradisul pierdut al lui John Milton și în Tragedia omului de Mátyás Imre. Astfel, dacă în poemul său, Milton reface în douăsprezece cânturi întreaga scenă a căderii omului prin încălcarea interdicției formulate clar de Dumnezeu, cu toate consecințele ce derivă de aici: alungarea din Eden, pierderea stării de nevinovăție, despărțirea de Dumnezeu, urmând să guste moartea fizică atât ei doi, cât și urmașii lor, în poemul său dramatic Mátyás rezumă în doar patru tablouri întreaga tramă biblică din primele capitole ale Genesei. Originalitatea scriitorului maghiar constă în acel periplu oniric pe care Adam și Eva îl fac prin toată istoria omenirii recreată în fazele ei cele mai importante, pornind de la Egiptul antic până în faza finală a omenirii din perioada glaciațiunii finale, trecând prin Atena și Roma antică, apoi prin Bizanțul secolului al XII-lea, chiar și perioada capitalismului incipient ori falansterul socialist etc.

Rând pe rând Adam apare fie în ipostaza unor personaje generice - ca faraon sau nobil roman pus pe orgii și distracții, ca bărbat londonez sau unul din falanster - fie în cea a unor personalități istorice marcante, precum: viteazul Miltiade, cavalerul cruciat Tancred, astronomul Kepler de la curtea regelui Rudolf sau revoluționarul Danton. Eva de asemenea, apare, îndeobște, în ipostaza soției acestor personalități sau iubitei, după caz. În toate epocile recreate atât de plastic și realist în același timp, ambii gustă din plin o fericire trecătoare și înșelătoare, fiind efemeră, accentul căzând pe relele inerente ale fiecărei epoci sau etape din istoria omenirii. Concluzia la care ajunge autorul maghiar este că viața nu merită a fi trăită.

Dar când, în final, Adam vrea să-și pună capăt zilelor pentru a împiedica involuția vertiginoasă a omenirii, Eva – al cărei nume înseamnă viață – îl anunță că va fi mamă.

E momentul hotărâtor pentru Adam, acesta căzând în genunchi și cerându-și iertare Domnului pentru gândul suicidar. Apoteotic apare un cor de îngeri care, din slava cerească și la îndemnul divin, îi transmite lui Adam în stil aforistic ceea ce are de făcut. Mesajul corului îngeresc este plin de speranță, căci Dumnezeu are planuri mari cu rasa umană, datorită acestuia fiind acela de a lupta și de a nu-și pierde credința („Omule, zis-am, luptă-te și crede!”³).

Milton, la rândul lui, pune în evidență în versuri de o plasticitate și melodicitate catifelată fericirea edenică a celor doi, fericire care, odată pierdută prin încumetarea și imprudența Evei (ce nu și-a ascultat soțul), dragostea ce-i leagă devine mai gravă, mai matură, împletită cu sentimentele grave ale sfâșierii lăuntrice, ale reproșului tardiv și inefficient, ale durerii pentru că s-au despărțit nefiind alături în clipa grea a ispitirii. Dar din această luptă, ceea ce învinge este dragostea gata de jertfă a Primului bărbat pentru preaiubita lui soție, întrucât Adam este decis a împărtăși soarta soției sale doar pentru a nu fi despărțit de ea. Izgoniți din Paradis, ei au totuși alinarea de a fi împreună și, cuprinși de cele mai vii remușcări și căință, au parte de iertarea divină și de harul de a vedea, ca-ntr-o străfulgerare, planul divin de mântuire a omenirii. Am observat cum Milton accentuează frumusețea extraordinară, aproape indicibilă a Edenului, precum și relațiile de o tandrețe încântătoare și o perfecțiune morală fără cusur ce exista între cei doi soți înainte de a cădea în păcat ațâțați fiind de Satan, gelos pe fericirea celor doi.

Ambele creații se remarcă printr-un suflu romantic de mare anvergură, alimentat de un vizionarism biblic și istoric conjugat și cu un talent scriitoricesc de excepție, precum și cu o dexteritate ieșită din comun a mânuirii versului alb cu sonorități atât de variate, de la cele catifelate, melodice până la cele mai dure, mai stridente cu puțință, în funcție, evident, de încărcătura ideatică transmisă. În plus, ambii au extraordinarul merit de a percepe și de a pune în evidență multiplele latențe ale textului biblic.

Mariana Lazăr (Dvorzsk)

Doctor în filologie, autoare a cărții
“Personaje biblice în configurații literare”

Copilului meu...

fetei mele, Rahela

*Prin ce miracol ai luat ființă
Și-ai fost țesută în chip Dumnezeiesc?
Te-ai întrupat, mister, din neființă,
Din neștiute lumi ce se urzesc...*

*Ai fost trimis să reînvii speranța
În Dumnezeu, di'naltul cerului,
Când taina vieții a învins știința
Te-ai plămădit din veșnicia Lui!*

*În cartea vieții zilele-ți sunt scrise
Mai înainte de-a fi fost creat;
Copilul meu, ce bucurii nespuse
Ca-n palma Sfântă numele-l săpat!*

*Azi ne aduci surâsul în privire,
Ne-nseninezi când ceru-i înorat,
Ești darul sfânt și așteptat de zile,
Tu ești cadoul binecuvântat!*

*Dar anii trec și alții vor trece încă,
Mireasma sfântă tu mereu să fii,
În orice zi să ai trăire sfântă:
E cea mai mare dintre bucurii!*

*Lumina ta s-o porți mereu voioasă,
Cuvântul Sfânt să-ți fie scut în greu,
Pe vreme bună sau pe zi ploioasă
Să-ți amintești că ești din Dumnezeu!*

Lidia Duciuc
Biserica Penticostală Ipotești, Suceava

dincolo de *aparențe*

Dumnezeu ascultă rugăciunile și răspunsul vine, dar de cele mai multe ori nu în modul și în timpul așteptat de noi.

Dacă mă gândesc la cuplul Zaharia - Elisabeta, observ câteva lucruri în această direcție. În acele vremuri, copii erau un semn al binecuvântării divine (Deuteronom 7:14), de asemenea, o familie lipsită de urmași era văzută ca și blestemată de Dumnezeu.

Textul din Luca 1, îi prezintă pe Zaharia și pe Elisabeta ca un cuplu credincios, "drepti înaintea lui Dumnezeu, trăind fără vină, potrivit cu toate poruncile și rânduielile Domnului" (Luca 1:6), o mărturie așa de frumoasă a faptului că trăiau în binecuvântarea Domnului lor, "dar nu aveau nici un copil pentru că Elisabeta era steapă și amândoi erau acum înaintați în vârstă" (Luca 1:7). Din modul în care sunt relatate lucrurile în aceste versete, descrierea că erau plăcuți înaintea Domnului și a faptului că nu aveau copii, observăm că nu întotdeauna lucrurile sunt așa cum par să fie sau cum e obișnuită cultura să le catalogheze. Zaharia și Elisabeta nu erau blestemați de Dumnezeu, ei erau plăcuți înaintea Lui.

Sunt cazuri în care "efectul" pe care îl vedem nu are la bază "cauza" pe care o credem noi, fiind în pericol să tragem concluzii greșite. Foarte des se întâlnește acest lucru, chiar și în zilele noastre. Când vedem în viața altora, situații pe care nu le putem explica, ne grăbim să căutăm cauza, să facem afirmații greșite și să catalogăm oamenii prin prisma experiențelor sau

capacității noastre de a înțelege lucrurile. Este un mod greșit de a aborda lucrurile și sunt foarte convinsă că această abordare nu-i aduce cinste lui Dumnezeu. Chiar mai mult, acest obicei poate deschide ușa amărăciunii, neiertării, condamnării sau bârfei, răbindu-i pe ceilalți.

Acest lucru s-a întâmplat și în cazul Elisabetei, ea spunând că Domnul i-a înlăturat disprețul pe care l-a îndurat între oameni (Luca 1:25).

Imaginați-vă că, pe lângă durerea ce o aveau cei doi, de a fi lipsiți de urmași, au avut de îndurat și disprețul oamenilor. Putem uneori, prin atitudinile și cuvintele noastre, să "îngreunăm" situațiile prin care trec cei din apropierea noastră.

Recent am trecut printr-o situație mai greu de înțeles, iar tendința naturală a fost să caut răspunsuri și să îmi definesc lucrurile încât să aibă o explicație. Pentru o perioadă scurtă, recunosc că am făcut lucrul acesta, până în momentul în care Dumnezeu mi-a vorbit și am înțeles că nu este responsabilitatea mea să găsesc explicațiile cu orice preț, iar dacă voi continua să fac lucrul acesta, voi ajunge la concluzii eronate. Responsabilitatea mea este administrarea alegerilor și trăirilor mele. Am înțeles că unele lucruri rămân o taină, dreptul asupra cunoașterii lor îl are doar Dumnezeu. Oricât de mult mi-am dorit să înțeleg sau să cunosc cauza anumitor lucruri, am ajuns mai degrabă să recunosc acest drept al Lui și să renunț în preținde că-mi datorează ceva.

Eu îi datorez lui Dumnezeu încrederea mea, nu mă obligă, dar l se cuvine,

Căci nimic nu este imposibil cu Dumnezeu.

Luca 1:37

Photo credit: Luiza Todea Photography, facebook/luizatodeaphotography

e vrednic de ea! Cred că acest lucru trebuie să îl recunoaștem față Dumnezeu, atât în situațiile din viața noastră cât și a celor din jur. El cunoaște toate lucrurile, El cunoaște inimile oamenilor și planurile Lui pregătite pentru fiecare.

Oamenii o disprețuiau pe Elisabeta, însă motivul pentru care răspunsul la rugăciuni întârzia să vină, era parte din planul marelui Dumnezeu. De-a lungul anilor, lucrurile nu dădeau semne de nici o schimbare, ajungând până în momentul în care, atât din punct de vedere al condiției fiziologice cât și al vârstei biologice, dorința de a avea copii nu se împlinea.

Totuși, lipsa răspunsului, nu era un refuz, ci o perioadă de așteptare pentru binecuvântarea ce urma să vină. Zaharia și Elisabeta aveau să devină părinții lui Ioan, despre care îngerul a anunțat că "va fi mare înaintea Domnului...umplut de Duh Sfânt încă din pântecul mamei lui.

El îi va întoarce pe mulți israeliți la Domnul Dumnezeu lor. Va merge înaintea Lui, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întorcă inimile tatilor spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celor drepti, ca să pregătească Domnului un popor care să fie gata pentru El" (Luca 1:15,16).

Cultura, comunitatea au un mers al lor și pretind a avea un timp "perfect" în care trebuie să ai o relație, un copil, un loc de muncă; o "rețetă" după care "trebuie" ca aceste lucruri să se împlinească. Totuși viațele unora dintre noi nu păstrează acest mers obișnuit al lucrurilor. De ce? Din cauza așteptării, nu al refuzului! Așteptarea răspunsului, din punctul nostru de vedere e privită uneori ca și o întârziere sau refuz, dar din perspectiva Lui, este timpul potrivit.

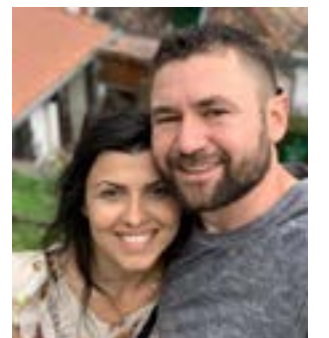
Cred și știu că așteptarea e grea, iar perioada în care aștepti răspuns la rugăciuni poate fi lungă, dureroasă, uneori îngreunată de tiparele celor din jur, de filtrele vieților lor. În același timp, cunosc și știu că El este credincios. A fost, este și va fi Credincios! El va face lucruri mărețe în viața și prin viața celor care îl caută.

El își va arăta măreția intervenind în situațiile în care omul nu înțelege sau nu ține de puterea lui să înfăptuiască.

Zaharia și Elisabeta au parcurs drumul de la dispreț la măreție, prin harul lui Dumnezeu. "Căci nimic nu este imposibil cu Dumnezeu." Luca 1:37 (NTR)

Când lucrurile nu decurg cum te aștepti, fie în viața ta sau a celorlalți, vei alege să fii de partea celor care cred și așteaptă intervenția lui Dumnezeu, sau de partea celor care aduc dispreț?

Dumnezeu este singurul care cunoaște deplin toate lucrurile!

Magdalena Ciupe

Fă-ti timp azi, ca să poți trăi fără regrete mâine!

Investiția timpului în viața copiilor este cea mai sigură și împlinitoare afacere. Deși lucrez, sunt multifuncțională și îmi place să mă implic în mai multe bussines-uri și în viața socială și în activități legate de biserica, mi-am setat un principiu de la care nu fac rabat. Orice fac și oriunde mă duc, îi implic și pe copii.

Am avut "ocazia sau norocul" să trebuiască să stau o vară cu copiii acasă pentru că unul din ei fusese operat. A fost o perioadă grea, în care au venit toate valurile peste noi. Deși și presiunea financiară era mare și ar fi trebuit să merg la lucru, faptul că operația a fost cu multe complicații și nu mai avea practic nicio șansa să trăiască, nu a trebuit să mă gândesc de două ori ce aleg.

Am ales să stau cu el și financiar să găsim altă soluție. A fost cea mai entuziasmantă vară și cea mai frumoasă! A venit toamna și m-am întors la lucru. M-au întrebat toți 3 cu ochii mari uitându-se în sus la mine:

"Când mai stăm așa de mult cu tine să facem căsuțe la pisici și la câini, să creștem rățuște și puișori de găină și iepurași și hamsteri și crafturi și excursii și hand made și... mi-au înșirat o luuungă listă cu toate amintirile lor faine.

Nici nu mi-am dat seama câte am făcut împreună. Le cumpărasem chiar câteva găini, o ștampilă de la Lidl, le-am înființat o firmă, i-am ajutat să-și aleagă fiecare postul, și i-am lăsat să-și organizeze propria lor afacere. Cel mai greu a fost să înțeleagă partea cu impozitul la ANAF și zeciuala. Într-un final au mâncat toate găinile, dar le-a rămas întipărit principiul gestiunii unei afaceri și efortul care trebuie depus dacă vrei să culegi roadele.

Dar vara se termina și mă gândisem că fusese suficient cât am stat împreună și că pot să mă întorc la lucru, așa că le-am zis ironic: "Voi mai sta cu voi la pensie." Piticul cel mai mic a început să sară aproape isteric strigând de bucurie: "leeessss , uraaaaa!! Mami o să stea cu noi la pensie!" Am înghițit un nod mare și greu. Mi-am lăsat lacrimile să curgă cât vor și acum curg numai când îmi amintesc.

Mi-am resetat tot. Mi-am reorganizat tot. Și de atunci 99 % din timp îl petrecem împreună, când suntem în vacanțe, iar în timpul școlii direct acasă și facem totul împreună. Îi iau cu mine pe rând sau toți dacă se poate, oriunde am de mers, fie că trebuie să merg la finanțe, la registrul comerțului, la client, la vreo întâlnire de afaceri, în vizite sau excursii.

Am construit case împreună, am făcut mâncare împreună, am făcut prăjituri împreună, am citit împreună, am mers în plimbări împreună, ne-am cățărat pe munți împreună, am dăruit împreună, am reparat prin jurul casei împreună, am învățat împreună, am râs, am plâns, am trăit totul împreună!

Și da, nu există satisfacție mai mare decât să știu că petrecem mai tot timpul împreună și pe lângă acest lucru învățăm tot ce ține de gestiunea unei afaceri sau de a petrece timpul în mod util.

Orice ar face în viața, eu știu că le am dat tot ce am avut mai prețios: timp, educație, amintiri frumoase și muuulți pupici. Sigur că nu am putut face totul perfect și tot timpul este loc de mai bine, însă nu am regrete pentru tot ce am investit în viața copiilor mei.

Obişnuiesc să le zic că ce nu am reușit eu, vor putea îmbunătăți ei. Dar măcar pornesc de la mijlocul scării, nu de la minus infinit.

Îi aud uneori când povestesc singuri despre amintirile faine pe care le-am trăit împreună și spun cu satisfacție: ce fain că noi avem așa mamă!

Diana Ștefănescu

o b o s i t e ,

dar nu biruite în așteptare...

Ideea acestei teme mi-a venit atunci când, recent, am interacționat cu un notar pentru întocmirea unor documente, amândoi aflându-ne sub presiunea timpului. Mi s-a întipărit întrebarea retorică a acestuia: „Unde se grăbește așa lumea? De ce atâta grabă și vara, când e vacanță?”

Dragele mele cititoare, ne grăbim la serviciu, să ajungem cu copiii la școală, mâncăm în grabă, citim Biblia în grabă, ne și rugăm uneori grăbite. Suntem frământate și parcă nu mai avem răbdare să stăm, să așteptăm. Avem atâtea întrebări la Dumnezeu și am vrea să ne răspundă „acum”. Uneori suntem sub presiune, așteptând ca soțul și copiii să îl cunoască pe Domnul, așteptăm un loc de muncă, o căsnicie „fericită”, pur și simplu așteptăm să vină ceva în viața noastră. Și de multe ori aceasta ne obosește!

Anul trecut am primit din partea unei surori, următorul bilet motivațional: „Încrede-te în Dumnezeu chiar și atunci când răspunsul e: Așteaptă!”. Cuprinsă și eu de frământări, m-am întrebat atunci ce trebuie să aștept, asupra căreia dintre făgăduințele neîmplinite din viața mea, îmi cere Domnul răbdare, credință. Am avut parte în acea perioadă de multe încercări, în care nu vedeam finalitatea/soluția. Zi de zi citeam acel mesaj, l-am crezut pe Dumnezeu, chiar dacă la acel moment nu înțelegeam nimic.

În Plângerile lui Ieremia, 3:26 avem încurajarea: „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului.”

Nu există om care să nu aștepte ce i-a promis Dumnezeu. Știm că bunătățile Lui se reînnoiesc în fiecare dimineață.

Într-un an de zile, am văzut cum Domnul a început să miște lucrurile, să aducă soluții, bucurii și răspunsuri în viața mea. Și ele continuă...

Așadar, Dumnezeu vine întotdeauna la timp, având un plan clar, bine stabilit pentru viața fiecăreia.

Înțelegem că așteptarea este regula, dobândim putere și încredere desăvârșită văzând că El își onorează promisiunile. Să nu fim nerăbdătoare și să cădem de oboseală încercând prin propriile eforturi să rezolvăm ceea ce Domnul ne-a promis.

Sunt atâtea exemple de oameni mari ai Bibliei, care au grăbit împlinirea făgăduințelor și consecințele au fost dureroase: Avraam, Moise și un mare nor de martori.

Să rămânem lângă Domnul, slujindu-l, bazându-ne pe iubirea și atotputernicia Lui, încredințate fiind că va răspunde și va împlini făgăduințele făcute în/peste viețile noastre.

Isaia, 55:11 „Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” Amin!

Claudia T.

Biserica "Noul Legământ" Târgu-Mureș

Rugăciune penru noi

“Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.”

(Matei 12:36-37)

Dragi cititoare, este iarăși toamna, parcă cel mai nostalgic anotimp. Este anotimpul armoniei de culori, anotimpul maturității active.

Indiferent ce anotimp este, noi femeile, avem menirea primită prin creație, de a fi “ajutorul potrivit” și suntem chemate să ne implicăm în toate domeniile de activitate. Și mulțumim Domnului că în comunicarea noastră unii cu alții rolul primordial îl are vorbirea. Ce minunat este să poți vorbi, să-ți poți exprima sentimentele și intențiile prin vorbire.

Unele studii (zic eu făcute de autori misogini) spun că femeile rostesc zilnic în jur de 20.000 de cuvinte, cu 13.000 mai mult decât bărbații. Alte studii spun că femeile rostesc zilnic aprox. 16.200 de cuvinte zilnic, iar bărbații aprox. 15.600 de cuvinte. Nu știu cât sunt de adevărate aceste informații, dar oricum sunt multe cuvintele pe care le rostim într-o singură zi.

Sfânta Scriptură spune că “Cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel ce-și ține buzele este un om chibzuit.” (Proverbe 10:19). Indiferent dacă suntem femei sau bărbați ni se cere ca “Vorbirea noastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știm cum trebuie să răspundem fiecăruia.” (Coloseni 4:6). De ce? Pentru că “Cine-și păzește gura își păzește sufletul; cine-și deschide buzele mari aleargă spre pieirea lui.” (Proverbe 13:3).

Vorbirea noastră să fie ca soarele: să lumineze și să încălzească pe cei ce ne ascultă. Apostolul Petru spune că: “Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.” (1Petru 4:11). Dar trebuie, mai întâi, să fii plin de Cuvântul viu al lui Dumnezeu, că să-l poți spune și altora, un cuvânt viu, înrădit în viața de fiecare zi. În Epistolă lui Iacov cap. 3 este scris despre vorbire și despre limbă.

“Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul.” (Iacov 3:2). “Tot așa și limba este un mic mădular și se fălește cu lucruri mari. Iată un foc mic ce pădure mare aprinde!” (Iacov 3:5)

De când ne trezim dimineată și până când adormim noaptea vorbim, vorbim și iar vorbim să ne facem înțelese. Tot Scriptură spune că “Moartea și viața sunt în puterea limbii; oricine o iubește îi va mânca roadele.” (Proverbe 18:21). Armonia din casele noastre, de la locul de muncă, din societate, din biserica, depinde în mare măsură de vorbirea noastră, de tonul din vorbire, de sentimentele din inima noastră. Mai mult decât atât, Domnul Isus spune:

“Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit.”

Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12:36-37)”

Aceste versete, cuvintele Domnului Isus Hristos, ne responsabilizează enorm în vorbirea noastră! Vorbirea noastră arată ceea ce avem în inimă!

“Om bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gură.” (Luca 6:45)

Ceea ce punem în inimile noastre, aceea vom și scoate din ele. Cu vorba noastră putem răni cel mai ușor și de multe ori adânc. Avem nevoie de multă înțelepciune ca să folosim o vorbire cu har, care să zidească, să sfătuiască, să îndrepte, să mângâie, să ridice și chiar să mustre atunci când este cazul. Să cerem de la Dumnezeu o vorbire călăuzită de Duhul Sfânt. Vorbele ies ușor de pe buzele noastre și nu le mai putem întoarce.

Vorbirea noastră este un indicator al stării noastre spirituale, oglindește inima noastră. Să cântărim bine cuvintele pe care le rostim, pentru că vom da socoteală de fiecare cuvânt nefolositor rostit! Haideți în fiecare seară să ne analizăm vorbirea, atitudinea din timpul zilei, să venim în rugăciune înaintea Domnului, să-l cerem iertare pentru greșeli, eliberare de ceea ce provoacă conflictele, înțelepciune și putere ca să nu mai repetăm acele greșeli care ne aduc amărăciune și nouă și celor de lângă noi. Să ne ajute să gestionăm cu folos fiecare cuvânt rostit! Să accesăm Sursa care rodește în noi armonia, pacea, bucuria, bunătaea, blândețea, stăpânirea de sine, adică persoana Duhului Sfânt, care împreună cu Cuvântul produce transformarea de care avem nevoie ca să avem o inimă înțeleaptă, o vorbire cu folos și o atitudine care să ne facă cinste și aici și în veșnicie. Cu puterea noastră nu vom reuși, dar cu puterea Lui vom birui!

**Lidia Aldea
Biserica “Bethel”, Târgu-Mureș**

Vă invităm să ne contactați prin SMS
la numărul de telefon: 0739 015 955

Creați după **Chipul** si **Asemănarea** Lui

Omul a fost creat cu un scop unic, pentru a iubi, pentru a fi roditor și pentru a se înmulți prin „sămânța” așezată în ADN-ul uman de către Creator în fiecare ființă umană, pentru a multiplica creația lui Dumnezeu în mod exponențial și pentru a-l aduce Lui slavă. Dumnezeu ne-a creat trupul nostru uman, sufletul și duhul după chipul Său etern pentru a-i purta suflarea de viață, pe care El a așezat-o în ADN-ul uman. Dumnezeu este Duh și El este veșnic, iar El dorește ca bărbații și femeile, creația Lui, să fie și ei veșnici. Scopul fiecărei ființe umane este acela de a întruchișa caracteristicile roadei Duhului Sfânt. Creația lui Dumnezeu, oamenii, este creată după chipul lui Dumnezeu, cu un trup fizic și un creier, o minte conștientă pentru a înțelege ce se vorbește, cu ochi și urechi pentru a fi capabili să comunice și să dezvolte relații cu Creatorul lor și cu creația Sa.

Prin intermediul ochilor, putem vedea creația lui Dumnezeu, urechile sunt instrumente mecanice care ne ajută să auzim sunetele și să le decodificăm într-un limbaj inteligibil. Omul a fost creat cu capacitatea mentală de a gândi, de a învăța, de a memoriza și de a stoca amintiri și de a-și aminti informații din memorie atunci când este cazul. Omul are nevoie și de funcții executive pentru a rezolva probleme și o cunoaștere sănătoasă pentru a-și putea controla comportamentul.

Noi purtăm Duhul Lui Sfânt în trupurile noastre efemere. În fiecare celulă din trupul nostru, funcționarea este programată de suflarea lui Dumnezeu și de energia Duhului Său Sfânt încă de la creație.

Dumnezeu a creat primul ADN cu matrița vieții. Amprelele noastre sunt în ADN. Trupul nostru începe cu un ADN (jumătate de celulă de la tată și jumătate de la mamă), cu ma-

terial ereditar imprimat în gene care oferă fiecărei persoane trăsături unice.

Dumnezeu a programat ADN-ul uman încă de la creație ca acesta să elibereze neurochimicale, „hormonii dragostei” (oxitocina), pentru a simți dragostea, Eros, și hormonal plăcerii (dopamina) pentru a simți plăcere și afecțiune fizică pentru a se reproduce, a fi roditor și a se multiplica. Dumnezeu i-a făcut pe bărbat și pe femeie să aparțină unul altuia cu un scop. El i-a creat pe bărbat și pe femeie cu scopul conectării și relației. Creierul este creat în așa manieră încât poate decodifica vocea lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt pentru ca noi să putem comunica cu Tatăl nostru Ceresc de fiecare dată când ne deschidem inima pentru ca Duhul Său să vorbească duhului nostru.

Noi purtăm suflarea Lui în noi încă de la creație. După ce am învățat despre Dumnezeu și am experimentat puterea Duhului Sfânt, am avut o înțelegere mai profundă a modului în care noi suntem creați după chipul Său și purtăm suflarea Lui în plămânii noștri și planul Său pentru viața noastră și limbajul Lui în ADN-ul nostru de la creație. Pot face afirmația că Duhul lui Dumnezeu demonstrează roada Duhului și caracterul Său duhovnicesc în noi atunci când ne naștem din nou și primim puterea promisă a Duhului Sfânt, devenind o nouă făptură în Cristos. El dorește ca noi, cei care suntem creați după chipul Său, să devenim asemenea Lui, să-L imităm pe Cristos, cu același caracter care posedă roada Duhului pentru a fi schimbați din slavă în slavă prin puterea Duhului Sfânt până când vom intra în gloria Lui cerească și vom străluci ca stelele în veci de veci.

Duhul Sfânt, care plutea deasupra pământului, a venit cu o ungere puternică în Vechiul Testament, fapt ce a culminat cu nașterea miraculoasă a lui Cristos, pentru a descoperi dragos-

tea Tatălui, Creatorul nostru, omenirii, pentru a-L reprezenta în fața creației Sale, pentru a face pe pământ ce L-a văzut făcând pe Tatăl Său în Ceruri și să ne arate calea spre Cer.

Cristos, care trăiește în noi prin puterea Duhului Sfânt, alterează ADN-ul din noi prin „mecanismul epigenetic” și ne schimbă personalitatea pentru a deveni o „făptură nouă” care să-L imite pe Cristos și să oglindească chipul Creatorului nostru. Noi posedăm natura Lui divină în noi, conduși de Duhul Sfânt.

Cristos a venit în lume ca să ne aducă înapoi la imaginea Tatălui cu trăsături ca ale Lui, așa cum oamenii au fost creați înainte să cadă în păcat. El Și-a trimis Cuvântul pentru a ne înnoi mintea și a ne transforma viața din punct de vedere fizic și spiritual, trup, suflet și duh.

O viață transformată și o creație născută din nou este cea mai bună dovadă că puterea lui Dumnezeu este la lucru în viața unui om de pe pământul acesta. Un creștin născut din nou cu o viață transformată este cea mai clară dovadă că Duhul Sfânt este real și că este la lucru în lume, schimbându-i pe oameni cu un scop anume și cu sarcina divină de a urma adevărul care se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Ignorarea acestui adevăr duce la o nefericire profundă, dă naștere la păcate, ne intoxică inima, creierul, duhul, sufletul și trupul, ne separă de Dumnezeu și de scopul Lui veșnic pentru noi de a deveni asemenea Lui. Dumnezeu vrea ca noi să-L fim pe plac numai Lui, și asta se realizează numai prin intermediul lui Isus Cristos și neprihănirii Lui.

Când Duhul Sfânt m-a luat în stăpânire, Cristos a început să trăiască în mine și a dat naștere la multă roadă, care s-a tot înmulțit. Cristos trăiește în mine prin puterea Duhului Sfânt.

„Și nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine, iar viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2:20)

Dumnezeu ne-a dat Duhul Său pentru ca noi să înțelegem scopul și planul Lui pentru noi și pentru ca să ne ajute în slăbiciunea noastră ca să trăim precum copiii ai Lui Dumnezeu și să-L imităm pe Cristos. „Însă noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile care ne-au fost oferite prin har de către Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:12)

Nu ne putem ascunde de Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este prezent în întregul univers. „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo, dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo. Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca.” (Psalmul 139:7-10)

Dumnezeu, prin intermediul Duhului Său, a creat totul în univers, iar El înnoiește totul pe fața pământului.

„Îți trimiți Duhul, ele sunt plăsmuite, înnoind astfel fața pământului.” (Psalmul 104:30).

Duhul Sfânt a realizat nașterea lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. „Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbră. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.” (Luca 1:35)

Cristos este Cuvântul lui Dumnezeu întrupat pentru a locui pe pământ și pentru a demonstra dragostea Tatălui omenirii create după chipul Său. Ca să-L cunoaștem pe Tatăl, trebuie să-L cunoaștem pe Isus, Fiul Său, care a trăit pe această planetă cu aproape două mii de ani în urmă. „Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi, iar noi am privit slava Lui, o slavă ca a Singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.” (Ioan 1:14)

Duhul Sfânt este suflarea Atotputernicului Dumnezeu, care dă viață pe pământ. „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață.” (Iov 33:4)

Duhul Sfânt este puterea Dumnezeului Preaînalt care trăiește în noi. „Și dacă Duhul Celui Ce L-a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, atunci Cel Ce L-a înviat pe Cristos din morți le va da viață și trupurilor voastre muritoare, prin Duhul Lui Care locuiește în voi.” (Romani 8:11)

Dar îngrijorările acestei lumi îți pot ocupa creierul și îți poți aduce stres psihologic și opresiune.

Trebuie să fii hotărât să citești și să trăiești Cuvântul lui Dumnezeu cu rezultate veșnice în viața ta pentru a-ți reprograma creierul și a-l aduce la faza inițială a creației după chipul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu în tine dă roadă în viața ta atunci când El ne curățește și atunci când îi dăm voie în mod deliberat Duhului Sfânt să preia controlul gândurilor, emoțiilor, sentimentelor, sufletului, duhului și trupului nostru.

Roadă Duhului caracterizează o minte transformată și reprezintă un rezultat vizibil al umplerii cu Duhul Sfânt. Trăind pe tărâmul credinței, tu poți pătrunde în tărâmul spiritual al lui Dumnezeu și puterea Lui. Conectându-te cu puterea Lui spirituală, trupul tău fizic va suferi schimbări pozitive.

Credința are putere asupra minții, sufletului și duhului ca să te pregătească în această viață efemeră pentru viața veșnică, unde te vei bucura pentru eternitate împreună cu Creatorul și Mântuitorul tău.

Viața veșnică contează.”

Dr. Rodica Malos, DNP

Din cartea *„Creați după Chipul și Asemănarea Lui cu Scop Unic”*, Portland Oregon, USA

Schimbată, nu doar atinsă de Dumnezeu

“Schimbată, nu doar atinsă de Dumnezeu” este un studiu biblic complex adresat femeilor. Cartea are scopul de a ne conduce spre:

- o relație mai profundă cu Dumnezeu
- vindecare
- aflarea unei inimi înțelepte
- a identității, a valorii și a scopului în viață.

Este un studiu biblic ce ne ajută să ne cunoaștem mai mult pe noi înșine și bogăția resurselor pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi astfel încât să fim mai mult decât biruitoare în încercările vieții și războaiele spirituale, adevărate femei puternice, femei ale destinului. Cărțile pot fi comandate la:

Telefon: 0748144689 / E-mail: ligiaseman@yahoo.com

Recenzie carte

Cartea “Schimbată, nu doar atinsă de Dumnezeu” a scriitoarei Ligia Seman este una dintre cele mai valoroase cărți de studiu pe care le-am citit în ultimii ani. Este o carte profundă care îmbină metoda inductivă de studiere a Bibliei cu studiul tematic, o carte care te conduce la o descoperire adâncă a Cuvântului Sfânt, dar și a propriei persoane, încât, după parcurgerea ei, este imposibil să nu fii provocată la o viață nouă de închinare în fața unui Dumnezeu viu și plin de putere.

Tatiana Petric, vorbitoare motivațională la conferințe pe plan național și diaspora

Sunt uimită și copleșită de marea și sfânta inspirație cu care a fost scris fiecare rând din această nouă carte și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru munca pe care o face Ligia Seman pentru a ne aduce frânturi din tainele ascunse în Hristos. Ea este un model de putere și pasiune în această generație!

Ligia Seman a devenit un brand care se recomandă de la sine și o achiziție de mare preț pentru fiecare bibliotecă. Cu vocație de mamă spirituală, invită în carul de triumf al biruinței toate persoanele cu suferințe și handicapuri ascunse și, în armonia Cântării Cântărilor, le conduce în odaia de ospăț a Mirelui pentru restaurare și vindecare.

Nu știu câte atingeri divine ai simțit până acum, dar te asigur că acest studiu te va transforma în ceea ce dorești să fii de multă vreme. Vei afla cu consternare că doar divina dragoste L-a motivat pe Tatăl să-ți scrie povestea vieții cu penița înmuiată în sângele jertfei singurului Său Fiu, încă de când erai „un plod fără chip”.

Fii gata să intri în odiseea în care autoarea inspirată de Duhul Sfânt te va conduce de la realitatea „cioturilor” tale la statutul de fiică răscumpărată care umblă cu Hristos în locurile cerești, primind un nume nou, o identitate nouă și un destin împărătesc!

Ai privilegiul să ții în mână un studiu cu valoare eternă, care îți va înmâna „cheile binecuvântării”, dacă vei alege să intri în disciplina spirituală de a-l parcurge cu responsabilitatea ascultării.

Angela Țiprișan, vorbitoare motivațională la conferințe pe plan național și diaspora, autor de cărți

Ligia Seman este o minune a lui Dumnezeu în generația noastră. Ea îl cunoaște pe Dumnezeu într-un mod personal, lăsându-se atinsă și schimbată de El, și de aceea îl recomandă tuturor ca fiind Singurul care aduce vindecare și restaurare, Singurul care dă sens vieților noastre.

Provocarea autoarei, care se regăsește capitol după capitol, este la o relație de intimitate cu Dumnezeu, Creatorul și Susținătorul vieții, cu Preaiubitul, cum îl numește ea, singura relație care îți va asigura o viață din abundență aici, iar dincolo, o viață veșnică cu El.

Cartea aceasta nu este un produs al vastelor cunoștințe ale autoarei sau al talentului ei, deși ambele trebuie recunoscute, ci este un produs al lecțiilor învățate, trăite și experimentate de-a lungul anilor, în umblarea Ligiei cu Dumnezeu.

Lidia Șchiopu, redactor-șef al revistei Priscila, coordonator al lucrării cu femeile în cadrul Fundației EBE, România, autor de cărți

Prin această nouă carte, cu talentul ei literar înnăscut pus la dispoziția lui Dumnezeu, Ligia Seman își pune din nou amprenta asupra societății contemporane și asupra generațiilor următoare, sădind Speranța și Siguranța prin Acela care merită toată încrederea noastră, Dumnezeu veșnic neschimbat. De fapt, Dumnezeu este Personajul principal al cărții, iar fiecare cititoare este beneficiară a procesului de vindecare, îmbogățire și echipare interioară. Astfel, nu doar autoarea Ligia Seman, pe care o prețuim foarte mult, ci Dumnezeu Însuși își va pune amprenta pe inimile noastre.

Rodica Baci, vorbitoare motivațională, realizatoarea emisiunii “Pentru noi, femeile” la Credo TV, redactor-șef al revistei Suflet de femeie

Cartea “Schimbată, nu doar atinsă de Dumnezeu” este un dar divin. Cu sensibilitatea pe care doar o femeie o poate manifesta, cu abilitatea pe care doar un om experimentat o poate folosi și cu înțelepciunea pe care doar cel ce umblă cu Dumnezeu o poate transmite, Ligia Seman ne duce în prezența Lui, ajutându-ne să-l descoperim tainele „având ca țel dorința arzătoare de a fi schimbate după chipul și asemănarea Preaiubitului nostru Rege”.

Să citim această carte venerându-L pe Cel ce a inspirat-o pe Ligia și spre care ea însăși caută să ne îndrepte privirea, cu fiecare cuvânt pe care îl vom găsi scris aici! Fie ca versetul care a motivat-o pe autoare să scrie această carte să ne motiveze și pe noi să privim slava Domnului și să fim transformate „în același chip cu al Lui.” (2 Corinteni 3:18).

Rodica Filip, vorbitoare motivațională, autor de cărți, implicată în misiunea de evanghelizare a femeilor

În noua sa carte de studiu, “Schimbată, nu doar atinsă de Dumnezeu”, vocația de mamă spirituală a Ligiei Seman se conjugă armonios, uimitor cu aceea de călăuză experimentată prin vastul material biblic exegetat cu un discernământ sigur, într-o întreprindere uriașă, aceea de a reface în fiecare dintre noi, cititoarele ei, chipul Mirelui nostru Preaiubit, Domnul Isus Cristos.

Întrucât în El avem totul și pe deplin, autoarea nu face decât să se pună cu talentul ei scriitoricesc de excepție în slujba Mântuitorului și astfel să aducă la suprafață pas cu pas PLANUL de ÎNFRUMUSEȚARE LĂUNTRICĂ AL DOMNULUI merit iubitelor sale, femeile creștine. Invitate să intre în „școala” acestei cărți extraordinare și să o studieze cu consecvență și devotament, cititoarele vor avea revelații unice atât despre ele însele, cât și despre cine este Acela care le-a iubit până la jertfa supremă.

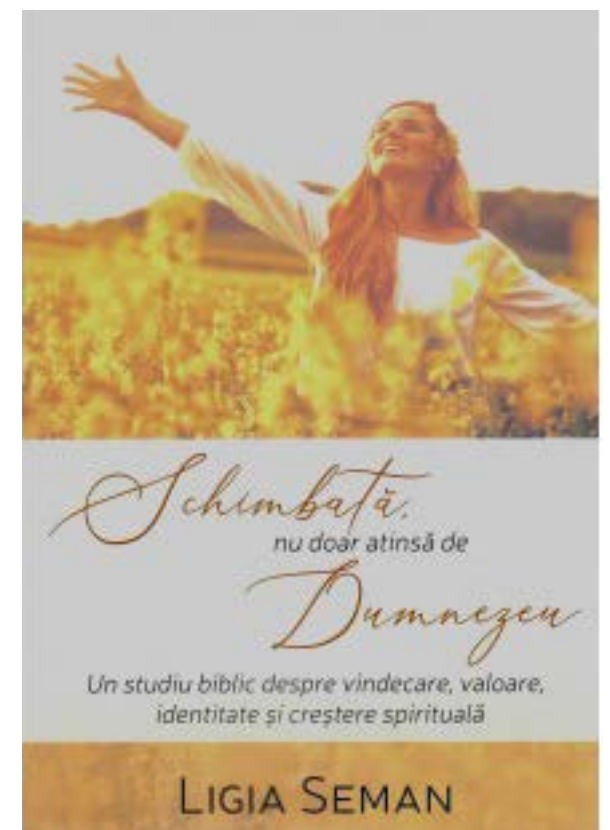
Prof. dr. Mariana Dvorszic, autor de cărți, editor și promotor literar

Autoarea ne-a surprins încă o dată cu o carte profundă, bine documentată, care ne oferă resurse pentru a beneficia de o schimbare radicală, nu doar de una superficială, în relația personală cu Dumnezeu.

Prin acest studiu biblic dedicat femeilor, Ligia Seman pune accentul pe faptul că fiecare femeie este valoroasă și prețuită de Creator, în ciuda tuturor limitărilor ei sau a eșecurilor suferite. De asemenea, autoarea promovează sfințenia în viața personală, îndemnând la o trăire și la o închinare plăcută Domnului, prin alegerea călăuzirii zilnice și prin implicarea în slujire, conform darurilor spirituale primite.

Sub protecția aripilor Celui Atotputernic, fiecare fiică preaiubită a Lui poate ajunge la o viață de biruință și, astfel, să domnească peste toate împrejurările vieții. Așa cum ne-a obișnuit deja prin operele publicate, autoarea ne pune la dispoziție și de data aceasta o lucrare scrisă într-un stil cald și plăcut, emanând multă încurajare, bucurie și speranță.

Paula Isac, profesor și editor

Bucuria Mântuirii

*Ajută-ne o Doamne
Așa cum zice Habacuc
Chiar dacă smochinul nu va înflori
Și chiar de pomii din grădină
Nu vor rodi
Chiar dacă în anii care vin
Poate că pâinea ne va lipsi
Ajută-ne ca bucuria Mântuirii
Să nu lipsească din ale noastre inimi.*

*Chiar dacă oi și boi în grajduri
Și bani în banca nu vor mai fi
Și-n locul lor furtună și necazuri
Ne vor împrejmu
Noi să privim spre cer
La Tine Doamne bun
Noi să ne bucurăm în Tine
Căci suntem
Pe al veșniciei drum.*

*Chiar dacă grâul din Câmpie
Nu va hrăni această omenire
Și vor veni și secetă și foame
Și-atunci noi să privim spre Tine
Doamne S-avem credință-n Tine
Tu să ne dai puterea
Să fim multumiți
Și bucuria că suntem mântuiți .*

*Chiar dacă în ceasurile vieții
Ne va fi greu
Doamne da-ne ajutorul Tău
Să stăm în ascultare
Când suntem în vâltoare
Sau de Tine puși în încercare
În strâmtorările vieții
Ajută-ne ca bucuria Mântuirii
Să fie în ale noastre inimi.*

*Această bucurie
Sa stăpânească peste noi .
Nădejde sp ne fie
Ca să privim spre ziua de apoi.
Și s-o dorim,
S-o așteptăm cu dor și drag
Chiar dacă necazurile
De multe ori ne-așteaptă -n prag.
Când noi începem ziua
Sa ne-nsoțească bucuria.*

*Chiar dacă lacrima, durerea, boala
Ne ofilește trupul
Și-oprește-n viața noastră sărbătoarea
Ajută-ne ca bucuria Mântuirii
Să fie călăuza pentru ale noastre inimi.*

*Știu ca este greu
Să ne bucurăm în astfel de condiții
Dar ajuta-ne să luptăm
Să fim biruitori
În Numele Tău sfânt
Pe acest pământ
Căci știm că veșnicia
Ne-așteaptă dincolo de mormânt.*

*Dincolo de necazuri
Dincolo de încercări
Dincolo de orizonturi și de lacrimi
Duhul Tău să îl reverși
Stăpâne peste noi
Sa ne-ntărești ca noi cu bucurie
Sa așteptăm făgăduința Ta
Și mântuirea din ziua de apoi
Amin!*

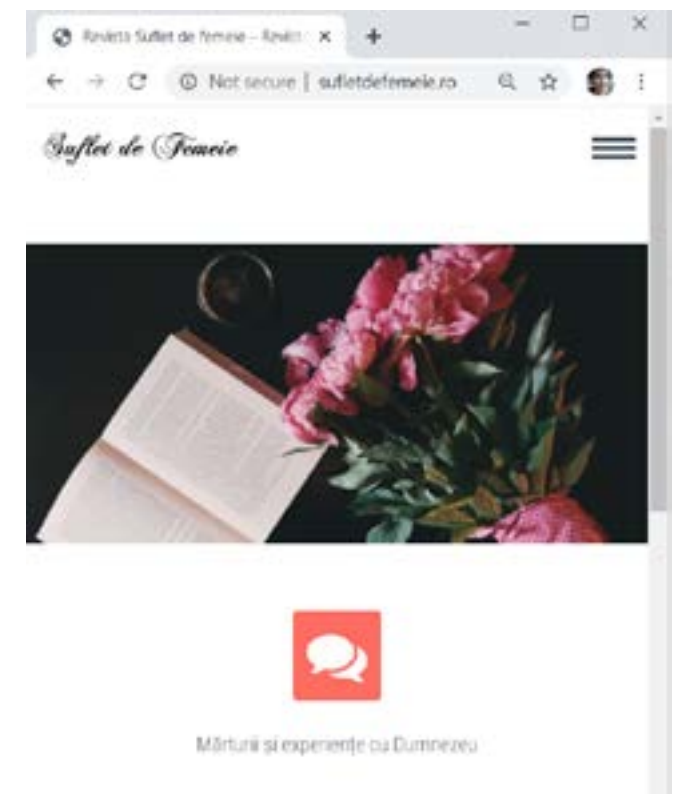
**Turner Zorita
Biserica "Sfânta Treime"
Bistrița**

Urmărește-ne și online

facebook.com/RevistaSufletDeFemeie/

sufletdefemeie.ro

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

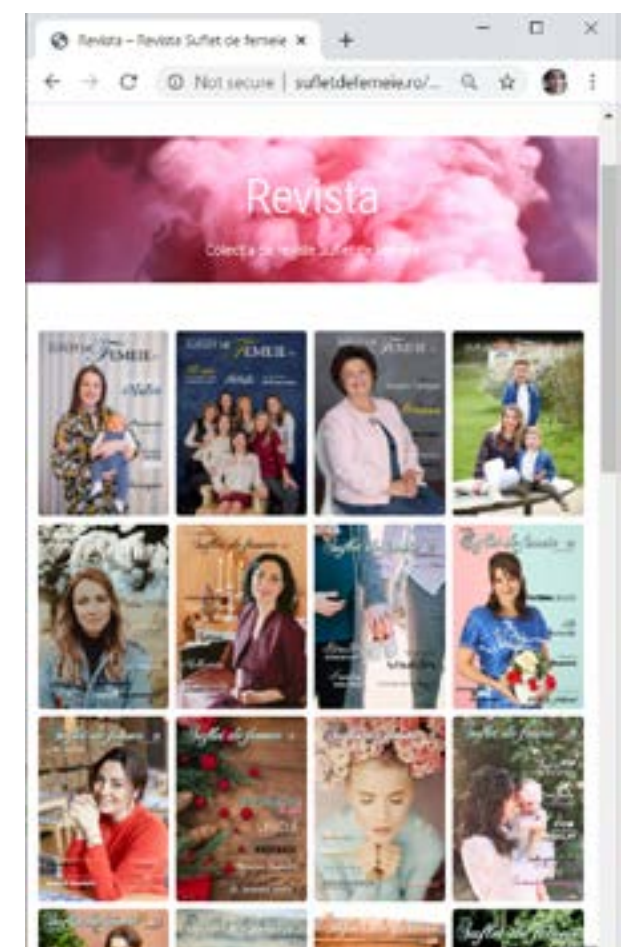
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie și de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru pietenele lor. Astăzi, după 10 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 1.500-2000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar și în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împartăsească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole și ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

Încă un pas în răspândirea Evangheliei!

Începând cu data de 24 august 2018, Credo TV a fost introdus în pachetul digital al rețelelor de cablu

DIGI
RCS & RDS

Mulțumim Domnului și tuturor celor care au postit și s-au rugat pentru intrarea canalului Credo TV în grila RCS-RDS. Asistăm azi cum Evanghelia pătrunde în casele tuturor românilor din țară și din străinătate. Fie ca noi, creștinii, să profităm de aceste vremuri și să facem tot ce atârna de noi, ca Dumnezeu să se îndure de țara noastră și să aducă izbăvirea.

Dacă întâmpinați dificultăți în găsirea postului Credo TV în grila RCS-RDS, intrați în MENU și accesați opțiunea de REÎNCĂRCARE.

Pentru noi, femeile
cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Canalul Alfa Omega TV

Lansat în iunie 2006, Alfa Omega TV este primul canal TV creștin din România, și promovează valorile moral-creștine prin mijloacele media moderne.

Canalul poate fi văzut de milioane de români și este disponibil gratuit 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână pe TV, internet și pe mobil. Alfa Omega TV emite pe satelit și acoperă Europa, Nordul Africii și Orientul Mijlociu.

Canalul Alfa Omega TV este alternativa creștină și educațională în oferta de canale de televiziune din România și Republica Moldova. Într-o societate care încurajează lipsa valorilor, Alfa Omega TV continuă să promoveze principiile creștine.

Ceea ce ne face diferiți de alte canale creștine este tematica pe care o abordăm. De-a lungul timpului, prin emisiunile emise și prin campaniile specifice organizate, canalul Alfa Omega TV a promovat valori esențiale care trebuie să stea la baza unei societăți creștine: familia, viața, creaționismul științific, pro-Israel.

Alfa Omega TV poate fi recepționat în majoritatea localităților din țară, ultimele studii plasându-l în topul 25 al celor mai vizionate televiziuni românești, cu recomandarea must-carry din partea CNA.

Canalul Alfa Omega TV este o sursă de hrană spirituală și o resursă bogată pentru cei care vor să cunoască, să înțeleagă și să trăiască în viața lor Cuvântul lui Dumnezeu. Prin programele difuzate, numeroși români l-au cunoscut pe Dumnezeu și au decis să își trăiască după principiile creștine.

Unde pot vedea canalul Alfa Omega TV?

DIGI În pachetul RCS-RDS-DIGI de TV digitală, în toată țara (28 lei/lună)	ALTE REȚELE În 450+ rețele de TV cablu locale și regionale din toată țara.
UPC În pachetele de cablu digital Play Familia (35 lei/lună) și Play Maxim (45 lei/lună)	SATELIT Recepție în Europa, cu parabolă. MPEG-4, Eutelsat 16°E, Frecv: 12717 MHz Polarizare: Oriz.; SR: 7500 ks/s; FEC: 3/4
AXTA În pachetul de cablu Digital Start (39 lei/lună)	INTERNET www.alfaomega.tv/live
TELEKOM În cablu digital în pachet M (42 lei/lună) și L (58 lei/lună), în pachetul IPTV, Online TV	APP MOBILĂ În App Store și Google Play
NEXTGEN În pachetele Analogic (27 lei/lună) și Digital (32 lei/lună), în oferta de bază	
ORANGE În pachetele Home TV de cablu digital Explore (8 EUR/lună) și Global (10 EUR/lună)	
INES În pachetul IPTV (50 EUR/lună)	

www.alfaomega.tv/receptie

SUFLET DE FEMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro